



RL raakt uitzonderingspositie kwijt

Nieuwe bezuinigingen dreigen

De universiteit moet rekening houden met een verlaging van het budget in 1991 met ongeveer zes miljoen gulden, wellicht meer. Dat betekent dat er opnieuw bezuinigd moet worden. Zo luidt de sombere boodschap van het college van bestuur aan de faculteiten. Volgens collegelid K. Dittrich is er een algemene korting op de begroting van het hoger onderwijs te verwachten, waarvan de omvang nog onduidelijk is. Daarbovenop treft deze universiteit nog een extra korting, omdat zij voor het eerst volgens de landelijk geldende normen gefinancierd zal worden. Tot nu toe gold er voor de RL als groei-instelling een uitzonderingspositie. Beide maatregelen tezamen zouden een verlaging van de middelen met een percentage van vier of vijf betekenen.

Dat minister Ritzen van onderwijs en wetenschappen moeite heeft om de eindjes aan elkaar te knopen was al langer bekend. Zo houdt de groei van zijn begroting allerminst gelijke tred met de stijging van de studentenaantallen. Alleen al om die reden, maar ook vanwege andere ontwikkelingen zoals de aangekondigde overheveling van een deel van de universitaire onderzoeksgelden naar NWO, houdt het college van bestuur rekening met een korting op de middelentoe wijzing voor 1991. Hoe groot die zal zijn zal pas op Prinsjesdag duidelijk worden. Naast de verwachte algemene korting zou deze universiteit er tevens op achteruitgaan vanwege een verandering in de financieringssysteem. Gold tot op heden voor Limburg een speciale regeling, die rekening hield met de jeugd van deze instelling en de noodzakelijke middelen om te kunnen groeien, met ingang van 1991 is het met die uitzonderingspositie gedaan. Dittrich zegt 'signalen' van het departement in Zoetermeer ontvangen te hebben die ondubbelzinnig daarop wijzen. De belangrijkste verandering is de manier waarop het 'rendement' (het percentage van de studenten dat daadwerkelijk de examens haalt) van de universiteiten wordt gefinancierd. Waar voor de andere universiteiten een standaardnorm gold, werd de toewijzing aan de RL altijd op grond van hogere percentages berekend. De financiering van de medische faculteit ging uit van een propaedeuserendement van 90%; dat wordt nu 88%. Veel dramatischer is de teruggang bij de andere faculteiten: gezondheidswetenschappen van 80 naar 71%, rechten van 80 naar 66%. Alleen voor economie zou er theoretisch een vooruitgang inzitten, omdat die sinds enige tijd slechts voor een rendement van 65% betaald krijgen, terwijl ze nu in de landelijke formules als gammaring 71% zouden mogen toucheren. Aangezien de gelden aan de universiteit en niet aan de faculteiten worden uitgekeerd, is het nog niet duidelijk of deze verdeelsleutel ook intern gehanteerd zal worden. Dittrich kon daarover nog geen uitsluitel geven. Aan de faculteiten heeft hij alvast wel verzocht om in de opstelling van de begroting voor 1991 rekening te houden met een teruggang van vier tot vijf procent. Berekend over de totale universitaire kaderstelling voor 1991, die 150 miljoen belooft, gaat het dan om een bedrag tussen de zes en de zeveneneenhalf miljoen gulden.

De recente sombere berichten maken duidelijk dat eerdere pogingen van het college van bestuur om het ministerie op andere gedachten te brengen (berichten over de nieuwe berekeningen sijnelden maanden geleden al door), mislukt zijn. Vooral het feit dat er geen rekening meer wordt gehouden met de gemiddeld hogere propaedeuserendementen aan de RL, terwijl bovendien de doctoraalrendementen helemaal torenhoog boven die van de andere instellingen uitsteken, acht het college onrechtvaardig.

Wammes Bos

Nieuwe opmaak

Na vijf jaar met dezelfde vormgeving te hebben gewerkt kregen we een beetje genoeg van het uiterlijk van Observant. Op den duur beginnen de nummers teveel op elkaar te lijken en bovendien hebben we dankzij een eigen opmaakstelsel veel meer mogelijkheden dan het rechttoe, rechtaan plaatsen van artikelen.

Om over twee jaar niet met hetzelfde déjà vu-gevoel te zitten hebben we een van de beste ontwerpers van Nederland, Geert Setola (NRC Handelsblad, spoorboekje en nog veel meer moois), gevraagd een totaal nieuwe layout te ontwerpen. We hebben hem en zijn assistente Petra Rutten alleen gezegd hoeveel tekst we op een pagina kwijt wilden en welke vaste rubrieken we wilden opnemen.

Over het resultaat zijn wij bijzonder te spreken, al weten we uit de discussies over het nieuwe uiterlijk van het dagblad Trouw dat niet iedereen een schreefloze broodletter kan waarderen.

Voor de liefhebbers kunnen we melden dat de broodletter de Frutiger is (8 op 10, 10% versmald) en de kopletter de zeer klassieke Garamond. Het basisstramien bestaat uit negen kolommen, waarvan er in de regel acht gebruikt worden en één wit blijft op steeds andere plaatsen, zodat variatie in de pagina's ontstaat. Ook de kolombreedte kan per artikel variëren.

Inhoud

PAGINA 5

Gezelligheid



De nieuwe lichte studenten is weer binnen. De eerste indruk die zij van de universiteit krijgen is bijzonder belangrijk. Daarom sloven alle instanties zich uit om hen een prettig leven in Maastricht in het vooruitzicht te stellen. Gezelligheid en nog eens gezelligheid, tot je erbij neervalt.

PAGINA 7

Actief in de stad

Wie het leven binnen de bescherming van de universiteit benauwend begint te vinden, gaat in de stad op zoek naar wat anders. Zo kun je nog eens zin geven aan je leven of je voorbereiden op een beroep. De een meldt zich bij de vrijwilligerscentrale, de ander probeert muzikaal iets voor de medemens te betekenen.

PAGINA 9

Swingt Maastricht?



Het is zo gezellig in Maastricht, krijgt iedere eerstejaars te horen. Om dat beeld aan de werkelijkheid te toetsen gingen we praten met enkele ouderejaars, die jaren geleden ook zoveel gezelligheid kregen voorgespiegeld. En wat bleek? Er was geen woord teveel beloofd.

PAGINA 10

Vaders en moeders

Een van de keerzijden van het begin van een nieuw studiejaar: drieduizend vaders en moeders blijven eenzaam en bezorgd achter nu hun zoon of dochter in Maastricht gaat studeren. Om het leed te peilen én te verzachten zochten wij enkele ouders van eerstejaars op.

PAGINA 11

OV-jaarkaart

Eigenlijk moet je hem eerst in handen hebben voordat je met zekerheid kunt zeggen dat de OV-jaarkaart er komt. We halen de geschiedenis nog eens op van hoeveel voeten het in de aarde heeft gehad voordat de beslissing genomen werd.

Alle pogingen van een groep medische hoogleraren om prof. J.M. Greep alsnog voor de functie van rector magnificus in aanmerking te laten komen, zijn gestrand. Ook een voorstel om twee Nijmeegse hoogleraren te laten arbitrerende heeft het niet gered. Dat betekent dat in januari de huidige decaan van de juridische faculteit, prof. M.J. Cohen (42), de fakkel van de zittende rector, prof. F.I.M. Bionke, over zal nemen. Cohen is door het college van decanen als eerste op de voorlopige voordracht geplaatst. Al vóór de zomervakantie heeft de universiteitsraad daarmee unaniem ingestemd. De vereiste ministeriële goedkeuring wordt in het najaar verwacht.

Nog vlak voor de U-raadsvergadering van 5 juli hadden de gangmakers van het verzet in de medische faculteit tegen de kandidatuur van Cohen een brief naar het college van decanen gezonden. Daarin betoogden zij (Flendrig, Struyker Boudier, Reneman en De Haan) opnieuw dat zich in de procedure onregelmatigheden hadden voorgedaan, waarvan de door hen gesteunde kandidaat, Greep, de dupe was geworden. Het voornaamste bezwaar gold het feit dat Cohen zich pas in een zeer laat stadium officieel kandidaat had gesteld. Daardoor had hij nog wel als decaan van de juridische faculteit alle beraadslagingen over andere kandidaten meegemaakt. Volgens de gel-

Voorstel tot arbitrage in rectoratsbenoeming afgewezen

dende procedure neemt een decaan die tevens kandidaat-rector is, niet deel aan de besprekingen.

Het college van decanen was echter niet bereid om te erkennen dat er werkelijk tegen de regels was gezondigd. Dat een en ander minder gelukkig was verlopen gaf men volmondig toe, maar dat had voor de uitkomst verder geen consequenties. Greep, die al in een eerder stadium was afgewezen omdat hij niet over de unanieme steun van de decanen beschikte, maakte geen kans om opnieuw in de race te komen.

In de brief van de vier verontruste hoogleraren werd vervolgens een voorstel gedaan om deze patstelling te doorbreken. Waarom niet, zo luidde de suggestie, het onpartijdige oordeel ingeroepen van twee Nijmeegse hoogleraren, Van der Grinten en Kortmann (de laatste werd recentelijk genoemd als potentiële opvolger van gouverneur Kremers). Zij zouden kunnen arbitrerende, waardoor de zaak op zijn minst weer open zou komen te liggen. Maar ook voor dit onorthodoxe voorstel konden de decanen

geen geestdrift opbrengen: de zaak was rond, Cohen stond één op de voordracht, nummer twee was prof. F. van Wijmen, en daarmee was de kous af. Een brief met die strekking werd aan de vier opposanten gestuurd.

Volgens een van hen, Flendrig, hebben zij daarop nog even gespeeld met de gedachte om een kort geding aan te spannen, maar is die route weer snel verlaten. Dat zou de universiteit als zodanig te veel schade berokkenen, vond men. Uiteindelijk is besloten verder in de zaak te berusten.

In tegenstelling tot berichten in de regionale pers is het arbitragevoorstel niet in de universiteitsraad besproken. Deze raad zal begin september definitief het groene licht voor de benoeming van Cohen geven, waarop in oktober of november het fiat van minister Ritzen van Onderwijs kan volgen. Vanwege de massieve steun van de U-raad voor Cohen is dat louter nog een formaliteit.

Wammes Bos

Ritzen kan bij de eerstejaars voorlopig weinig fout doen

Voor het merendeel van de aankomende eerstejaars kan de OV-jaarkaart niet snel genoeg komen. In tegenstelling tot veel van de ouderejaars ziet de nieuwe lichting voorlopig nog slechts voordelen aan deze gratis trein-, bus-, tram- en metrokaart. Dat blijkt uit een bliksemenquête, die het dagblad De Limburger eerder deze week tijdens de faculteitsintroductie onder 370 eerstejaars hield.



Ritzen: eerstejaars gelukkig gemaakt met OV-jaarkaart. foto: Franco Gori

Twee op de drie ondervraagden (67 procent) vinden het idee van het ministerie van onderwijs om in ruil voor een korting op de basisbeurs een gratis OV-jaarkaart te verstrekken 'uitstekend'. Een kwart (24 procent) vindt het plan maar matig, terwijl minder dan een op elke tien eerstejaars (negen procent) de deal van de hand wijst.

De OV-jaarkaarten moeten begin volgend jaar bij alle studenten in de bus liggen. Vanaf die tijd zal er dus ook elke maand 41 (voor thuiswonenden) of zelfs 62 gulden (uitwonenden) minder vanuit Groningen op de giro binnenkomen. De studenten hebben hierin geen keus. Iemand die nooit reist mag het aanbod niet afslaan en zal er dus netto een paar tientjes per maand op achteruit gaan. Dat verplichte karakter van de ruil heeft vorig jaar al menige ouderejaars op de barricaden gebracht. Maar de nieuwe lichting zal daar voorlopig niet te vinden zijn. De eerstejaars laten zich voorlopig leiden door het vooruitzicht op veel gratis reizen, met in het achterhoofd de rekensom dat twee keer per maand de provincie uit al 62 gulden kan kosten.

Waardering

Opvallend in De Limburger-enquête is, dat degenen die in Maastricht zelf wonen nauwelijks minder waardering hebben voor de OV-kaart dan degenen die elke dag heen en weer reizen. Zestig procent van de voorstanders van het plan woont in of nabij Maastricht. Veelal werd achter de vraag naar de woonplaats echter ook die van de ouders vermeld, wellicht als excuus voor

het enthousiasme. Van de tegenstanders van de kaart woont -logischerwijs- een nog groter percentage in Maastricht: 76%. Onder de overige 24% zitten opvallend veel 'principiëlen': studenten die de kaart voor zichzelf weliswaar goed vinden, maar zich niet kunnen verenigen met de gang van zaken, waar geen enkele inspraak van de studenten mogelijk is.

Gezondheidswetenschappers

Over de hele linie blijkt het enthousiasme voor de OV-kaart hoog te liggen, maar onder de aankomende gezondheidswetenschappers is wel heel veel waardering voor de minister. Van deze groep vindt maar liefst 82% zijn voorstellen 'uitstekend', terwijl 12% 'matig' antwoordde en 6% 'slecht'. Bij rechten is dat beeld iets anders: daar is het relatief geringe percentage van 54 tevreden, 32% houdt het op 'matig' en 14% vindt het plan 'slecht'. De overige twee faculteiten liggen daar tussenin, met 60% van de eerstejaars economen en 71% van de geneeskunde-studenten als voorstander van de invoering van de OV-jaarkaart.

Eerdere studie

Over alle faculteiten heeft maar een klein deel van de voorstanders een eerdere studie gevolgd (18%). Bij de tegenstanders ligt dat percentage bijna twee keer zo hoog: 31%. Dat zou een aanwijzing kunnen zijn, dat ervaring als student het enthousiasme wat kan temperen. Deze groep heeft immers ervaring met het strakke regime van de basisbeurs. Een korting daarop zal door hen dan ook eerder als bedreigend worden ervaren. Dat is ook de overtuiging van de Landelijke Studenten Vakbond (LSVb). "Deze eerstejaars staan nu aan het begin van hun studie. Als ze een paar maanden verder zijn, dan weten ze hoe krap je van een studiebeurs rondkomt", aldus LSVb-voorzitter Robert Giesbers in het Amsterdamse studentenblad Folia. Dat blad onderzocht vorige week op vergelijkbare wijze de mening van de eerstejaars en kwam tot ongeveer dezelfde conclusies. Om te onderzoeken of Giesbers het bij het rechte eind heeft, wil De Limburger over een half jaar een nieuw, wat uitgebreider onderzoek onder alle studenten opzetten. ●

Bart Brouwers

Verklaring van de carrièremaker

Golfrisis of niet, in de rest van de wereld maakt de intelligentia zich op voor een volgend academisch jaar.

Officiële opening: beleid zus, beleid zo, zorgwekkende ontwikkelingen, maar desondanks, desalniettemin.. enz.

Mooi gezegd!

En dan de eigen voornemens: niet te work-o-holic. Beetje afstand, beetje relaxed en nu eindelijk eens wat meer aan jezelf denken. De carrière niet meer taboe en zelfs een must.

Je kunt je nu wel altruïstisch opstellen, maar wat heb je dan over een paar jaar? Kun je bij wijze van spreken WC's schoonmaken: "tuteren" en "menteren".

Loon: een handjevol dankbare studenten.

Mmmmmmm, ... vaker gehoord. Yuppie-taal. Mag allemaal weer.

Maar waarom ingaan tegen de stroom des tijds. Doe maar mee. Tekenen dan wel even dit papier. Kwestie van één handtekening. Postzegel hoeft niet.

Verklaring van de plichten van de carrièremaker

Ik accepteer en onderken dat belangenstrijd een onderdeel is van leven en werken in groepen en zal ook mijn eigen belangen verdedigen.

Ik beloof echter niet op platvoerse en slinkse wijze mijn persoonlijk voordeel te halen ten koste van anderen.

Ik accepteer en onderken dat praten over het functioneren van anderen een onderdeel van mijn werk kan zijn.

Ik beloof echter mij niet te verlagen tot ordinare roddel en ontorechte insinuaties.

Ik erken dat bepaalde werkzaamheden voor mij banale routineklussen zijn geworden.

Ik beloof echter ze niet handig op anderen af te schuiven.

Ik hoop dat men mijn kwaliteiten onderkent en zal ervoor zorgen, dat mijn licht niet onder de korenmaat wordt gezet.

Ik zal echter mijn collegae en vrienden aansporen, mij te waarschuwen als ik tekenen van zelfoverschatting vertoon en ten prooi dreig te vallen aan "Peters' principle": overpromoveren.

Ik baal van blunders.

Ik beloof ze toe te geven.

Ik erken dat macht "leuk" kan zijn en een willig gehoor een streling voor het ego. Ik weet echter, dat macht perverteert en zal op mijn hoede zijn.

Maastricht, de dato

Ondertekend,

mijn naaste collega,.....

uhhh, o,nee...

..ik...

Mmmmmmm..., misschien ook iets voor Saddam Hoessein. ●

Yvonne van Leeuwen

Zwaardere studielast veroorzaakt weinig vertraging

Studievertraging wordt over het algemeen niet veroorzaakt door een te zware studielast. De motivatie van de studenten speelt meestal een grotere rol.

Dit blijkt uit een onderzoek van de Inspectie Hoger Onderwijs naar de studielast in het wetenschappelijk onderwijs. De Tweede Kamer had om dit onderzoek gevraagd, omdat men een antwoord wilde hebben op de vraag hoe het komt dat zoveel studenten langer dan vier jaar over hun studie doen. Men had het vermoeden dat een te hoge studielast, een gebrekkige programmering en een slechte studiebegeleiding daarvan de oorzaak zouden kunnen zijn.

De Inspectie komt echter tot de conclusie dat er momenteel geen aanwijzingen zijn dat een te hoge studielast een belangrijke oorzaak vormt van de vertraging die studenten oplopen. Alleen in een aantal technische studierichtingen is door visitatiecommissies van externe deskundigen geconstateerd dat deze een te zwaar programma hebben. Volgens de Inspectie is het wel zo, dat de studielast in de verschillende studies nogal uiteenloopt. Studenten uit de alfa- en gamma-richtingen studeren gemiddeld minder uren per jaar dan hun collega's in de beta-, medische en technische richtingen.

Volgens de Inspectie moeten dit soort conclusies overigens met de nodige voorzichtigheid worden gehanteerd, omdat er op dit moment te weinig meetgegevens beschikbaar zijn die een algemene uitspraak mogelijk maken. De universiteiten kennen geen systematische registratie van de studielast en het aantal gestudeerde uren. Daarom heeft de Inspectie zich moeten baseren op onderzoeken van derden, waaronder visitatiecommissies. De resultaten van deze onderzoeken zijn niet altijd onderling vergelijkbaar.

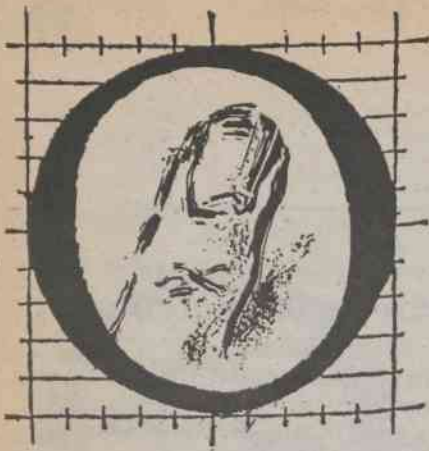
Een van de door de Inspectie gebruikte onderzoeken is een enquête onder alle faculteiten van de universiteiten. Van deze 115 faculteiten kon slechts 15 procent gegevens leveren over het aantal uren dat studenten studeren. Deze gegevens hadden meestal alleen maar betrekking op de propedeuse en het eerste doctoraaljaar. Uit de enquête is gebleken dat studenten minimaal ongeveer 1.000 uur per jaar studeren (alfa-studenten) en maximaal 1.570 uur (geneeskunde-studenten). Bij de invoering van de Wet Twee-fasenstructuur (1982) is door de overheid bepaald dat

een gemiddelde normstudent net aan de eisen voldoet bij een inspanning van 1.700 uur per jaar.

Een ander onderzoek is verricht door de Stichting Centrum voor Onderwijsonderzoek (SCO) van de Universiteit van Amsterdam. De SCO heeft een enquête gehouden onder ruim twaalfhonderd studenten van verschillende universiteiten en studierichtingen. De ondervraagden zeiden gemiddeld een kleine 1.400 uur per jaar te studeren, maar daarin werden ook bijvoorbeeld academische kwartiertjes meegeteld. De effectief gestudeerde tijd bedraagt waarschijnlijk 75 à 85 procent van dit aantal bruto uren. Behalve naar het aantal gestudeerde uren, heeft de SCO ook gevraagd naar de studievoortgang van de deelnemers. Daarbij bleek dat studenten die gemiddeld meer tijd aan hun studie besteden ook een kleinere achterstand in hun studie oplopen. De SCO concludeerde daarom dat de motivatie van studenten een van de belangrijkste graadmeters is voor de studievoortgang.

De Inspectie heeft aanbevolen om blijvend aandacht te besteden aan de meting van de studielast. De overheid zou een eenduidige definitie van dat begrip moeten geven. Bovendien moeten de universiteiten afspraken maken over de manier van meten, zodat een vergelijking mogelijk wordt. Minister Ritzen heeft het rapport van de commissie doorgezonden aan de Tweede Kamer en heeft daarbij aangekondigd dat hij binnenkort met een notitie komt over onder meer de cursusduur in het hoger onderwijs.

Jos Dohmen/HOP



Bladeren

Door Bart Brouwers

Opti

de aankomende studenten van tegenwoordig zijn redelijk 'opti' over hun carrièremogelijkheden. Weliswaar denkt een derde van de jongeren "dat het in de toekomst allemaal niet meer zo makkelijk zal gaan", maar negentig procent denkt dat die regel toch vooral voor anderen opgaat. Zo verwacht slechts vier procent van de huidige VWO'ers in de toekomst werkloos te zullen worden. Vijf jaar geleden dacht nog een op de vijf scholieren daaraan. Dat blijkt uit het rapport Scholierenonderzoek 1990, samengesteld door het Nederlands Instituut voor Budgetonderzoek (NIBud). Een andere opvallende conclusie: de gemiddelde scholier denkt dat, als hij de baan van zijn keuze nu al zou kunnen uitoefenen, hij daar zonder moeite netto 4200 gulden in de maand mee zou vangen. "Een tamelijk overspannen verwachting", aldus de samenstellers van het rapport. Nog wat willekeurige quotes uit het NIBud-onderzoek: het CDA heeft de grootste jongeren-aanhang (37%, tegenover 18% acht jaar geleden), gevolgd door PvdA (25%) en D66 (13%). De VVD is teruggevallen van een eerste plaats acht jaar geleden naar een vierde nu (10%). Een gemiddelde zeventienjarige mag ongeveer 375 gulden per maand opmaken, een achttienjarige komt (met basisbeurs) zelfs op 650 gulden. Tenminste, dat geldt voor de jongens: meisjes moeten het stellen met respectievelijk 275 en 530 gulden, een heel stuk minder. Over sociale voorzieningen weet de gemiddelde jongere heel wat af, getuige de mening van een meerderheid (58%) dat van die voorzieningen stevig misbruik wordt gemaakt. (Cursor)

Mini

Zowel in Utrecht als in Leiden een merkwaardige ontwikkeling: in tijden van een ongekend groot tekort aan studentenkamers (een tendens die in letterlijk alle Nederlandse universiteitssteden voelbaar is) gaan deze twee steden zich toeleggen op de bouw van de 'duurdere studentenflat'. De Stichting Leidse Studentenhuisvesting acht zich wel genoodzaakt die kant op te gaan. Want, zo zegt de directeur, "de contingenten voor sociale woningbouw zijn minimaal en bovendien is uit onderzoeken gebleken dat een groot deel van de studenten bereid is vijf- tot zeshonderd gulden voor een goede kamer te betalen." Laat de huidige en toekomstige kamerverhuurders het niet horen. (Mare)

Multi

Wie denkt dat het zo ongeveer afgelopen moet zijn met de groei van de universiteiten, heeft het goed mis. Babyboom of niet, de alma maters groeien gestaag verder, zeker tot het eind van deze eeuw. Er moeten tegen die tijd bijna tweehonderdduizend universitaire studenten rondlopen. Dat zijn er nu nog maar 150.000. Dat alles blijkt uit de laatste rapportage van de 'Taakgroep Studentenramingen', die ondergebracht is bij het ministerie van onderwijs. Nog maar een half jaartje geleden was de verwachting van deze taakgroep, dat er in 1995 173.000 studenten in Nederland zouden zijn, maar dat getal is inmiddels bijgesteld tot 176.000. Voor het HBO geldt trouwens (misschien niet toevalig) een omgekeerde tendens. Daar is het getal 274.000 bijgesteld tot 263.000. Maar evenzogoed kan Maastricht zijn zinnen zetten op de tienduizendste voor het jaar 2000. We zijn al over de helft. (UKrant)

Popi

Het Leidse studentleven is niet meer wat het geweest is. Was het vroeger vanzelfsprekend dat de eerstejaars zich als blok bij de studentenverenigingen aansloten, nu denkt men daar anders over. Vorig jaar nog moesten vrijwel alle verenigingen een studentenstop instellen. Nu kwam dat nog maar bij een van die clubs aan de orde. De verenigingen zelf staan voor een raadsel. Er zijn niet minder studenten dan anders en aan de overgang van Deetman naar Ritzen kan het ook nauwelijks hebben gelegen. Hoewel een bestuurslid van Minerva de beschuldigende vinger toch naar het beleid van beide ministers denkt te kunnen heffen. "Maar", zo voegt hij daar direct aan toe, "de vereniging ondervindt geen enkel nadeel van het lagere aantal inschrijvingen". Financieel zit alles snor en "een overzichtelijk aantal nieuwe leden kan de sfeer alleen maar ten goede komen". (Mare)

Dopi

Groningen probeert op een wel heel originele manier zijn woningnood op te lossen. Een veertigtal langdurig leegstaande eenheden werd half augustus verloot onder studenten. Een poging van het gemeentebestuur om zich populair te maken onder het studentenvolk? Nou nee, niet precies. De woningen in kwestie bevinden zich namelijk in een wijk die door 'normale' burgers als de pest gemeden wordt, vanwege het grote aantal verslaafden en dealers dat de straten onveilig maakt. voor studenten bleken deze dopi's echter geen bezwaar. Bij honderden stroomden zij toe naar de officiële verloting in het café met de lyrische naam 'Mijn Moeder'. Slechts veertig van hen konden in extatisch genot (waarvan de oorzaak nog steeds niet voor honderd procent is achterhaald) moeders schuimende borst verlaten. (UTnieuws)

Ovidoki

Negentig procent van de aankomende eerstejaars vindt de gratis OV-jaarkaart voor studenten een prima initiatief, ook al is hij verplicht en moet er veertig tot zestig gulden voor van de basisbeurs worden ingeleverd. Dat blijkt uit een bliksemenquête in Amsterdam. Een soortgelijk onderzoekje in Maastricht (eerder deze week gepubliceerd in De Limburger) leverde hetzelfde beeld op. De studenten werd gevraagd of ze het OV-jaarkaartplan uitstekend, aardig dan wel waardeloos vonden. Slechts tien procent houdt het op dat laatste, in tegenstelling tot veertig procent 'matig' en vijftig procent 'uitstekend'. Het is een beeld dat nogal afwijkt van hetgeen we de afgelopen maanden van de ouderejaars hebben gehoord. Maar dat is ook niet verwonderlijk, zegt Robert Giesbers, voorzitter van de landelijke studentenvakbond (LSVb). "De eerstejaars staan nu nog aan het begin van hun studie. Als ze een paar maanden verder zijn dan weten ze hoe krap je van een studiebeurs rondkomt." (Folia)



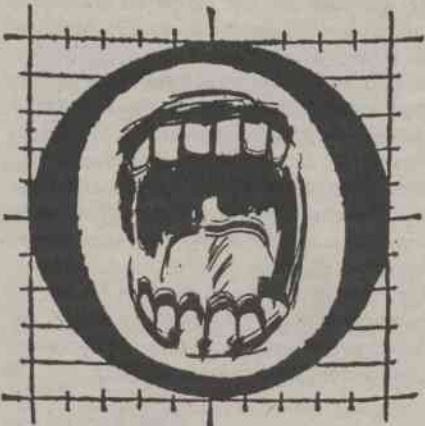
Steen & been

Geert Dekker

Gedeelde smart is halve smart. Daarom stelt Observant dit jaar een van haar colommen beschikbaar voor uw dagelijkse klachten, irritaties of verwondering over de gang van zaken aan deze universiteit. Uitdrukkelijk welkom zijn ook voorbeelden van irritant taalgebruik in nota's en andere documenten. Onze spelregels: uw persoonlijke ergernis moet kort en bondig zijn geformuleerd, kan uitsluitend schriftelijk bij de redactie worden ingeleverd en moet zijn voorzien van naam en telefoonnummer. De redactie maakt een selectie uit het aanbod en mag bijdragen bewerken, samenvatten of weigeren. Discussie hierover is niet mogelijk en er kan niet worden geklaagd.

Om te beginnen: de vernieuwde Nieuwenhof: "Ze maken er hier een boudoir van, en wat is een boudoir nu zonder lakei?" vroeg Math Lieben zich af. Math is conciërge van de Nieuwenhof, het gebouw van de rechtenfaculteit. Maandag verwelkomde hij de eerstejaars in een paarse uitrusting die stevig vloekte met het bijna voltooide 'Sienna'-kleurig interieur van de Nieuwenhof: "Je zou het ook een protestactie kunnen noemen," verklaarde Lieben, "ik erger me en daarmee druk ik mij zeer beheerst uit."

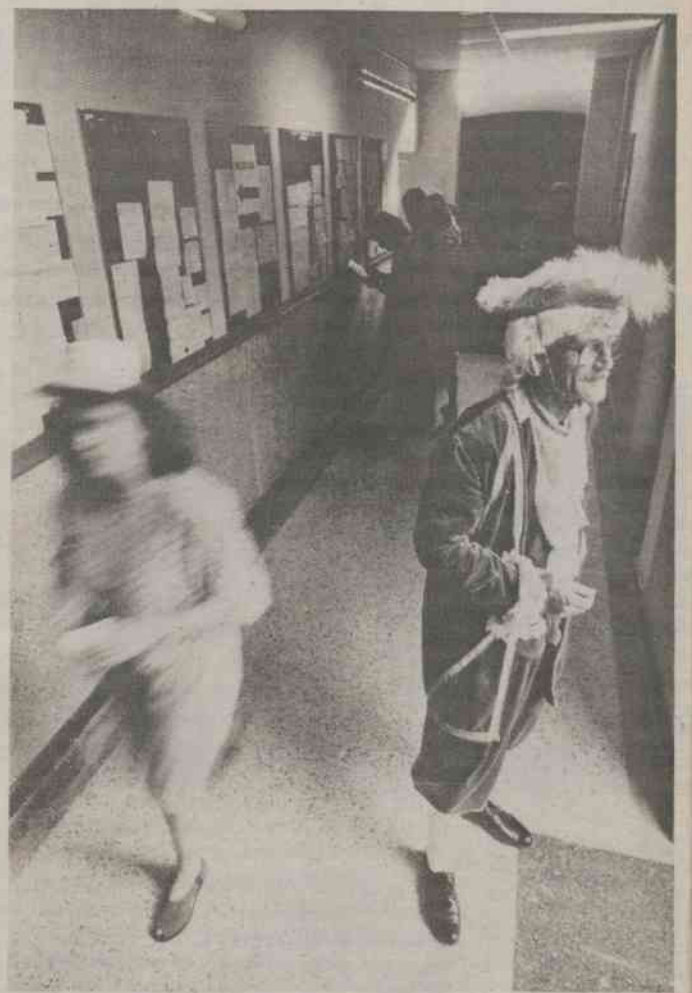
Architect Albertz, de kleurmenger: "De geschiedenis van dit gebouw is religieus en de sfeer draagt daar de toech wat koele kenmerken van. Deze kleur brengt wat warmte terug en is tegelijk een heel oude kleur. Een donkere variant ervan is overigens terug te vinden in de terazzo die we weer vrij gemaakt hebben van vloerbedekking, behang en wissel. Italiaans is bijzonder 'in', weet u."



A point

August Magirus©

Om de vakantieverveling te verdrijven, kocht ik wat culinaire tijdschriften. Zomaar een tiental dat de tijdschriftenboer in augustus in huis had. Cuisine et vins de France is veelzijdig, en het kent als een der weinige bij de beoordeling van restaurants ook een negatieve kwalificatie: een gebroken bordje voor een mislukte maaltijd. Het lezen van de redenen van slechte beoordelingen is leerzaam. Mijn Frans is verrijkt met de uitdrukkingen "la service va à vau-l'eau", en "les plats arrivent cabin-caha". Verder worden in andere vaste rubrieken adviezen gegeven over wijn: welke is interessant om nu te kopen, welke is al op drank. Het recept van konijn met tijm en citroen in gelei wordt in tien foto's glashelder uitgelegd. Verder nog meer artikelen over wijn, recepten, boeken enz. Het culinaire thema van de maand is de Côte d'Azur. Het GaultMillau Magazine (met Beneluxkatern, met deze keer de nadruk op de lux) bespreekt alle culinaire kilometers kust van Frankrijk. Het is eens zo dik als Cuisine et vins, maar per pagina even duur. Er wordt een zeer groot aantal restaurants besproken, en de beoordeling volgt een twintig-puntsschaal. De heel



Portier Math Lieben als lakei verkleed. foto: Nelis Tutkey

De kleur 'Sienna' heet zo omdat ze naar verluid bijzonder veel voorkomt in deze Italiaanse stad. Erik Kallenbach, bestuurslid van de FdR is vurig voorstander van het nieuwe: "Mensen zullen er wel aan moeten wennen, maar dat moeten ze wel meer. Daarna is het adembenemend mooi." Rept u naar de Nieuwenhof voor enkele benauwde ogenblikken, van verrukking of ontzetting.

goede krijgen bovendien tussen de een en vier koksmutsjes. Alsof dit alles en de verbale beschrijving nog niet genoeg is, kent dit blad ook nog twaalf symbolen voor de prijs-kwaliteitsverhouding, de ambiance, of het een teleurstelling was, enz. Verder veel aandacht voor wijn. De enige recepten zijn van Alain Ducasse. Het is jammer dat deze bladen Frans zijn, maar dat geldt voor veel dingen in Frankrijk.

De sfeer van onafhankelijkheid van adverteerders die deze beide tijdschriften ademen, vindt men niet terug in de Nederlandstalige. Van de Menugids van Zuid Holland is dat te begrijpen: die bevat weinig meer dan grote advertenties waarin restaurants hun menu's presenteren. Nuttig voor wie op zijn gemak thuis wil kiezen. De andere tijdschriften (waarover volgende week meer in detail) bevatten in hun restaurantrubrieken alleen lovende besprekingen. Die steekproef is dus niet zuiver en representatief. Kennelijk zijn de Nederlandse en Vlaamse redacties bang om adverteerders te verliezen. Alleen het tijdschrift van Hans Auer, Lekker 90, dat eens per jaar verschijnt (en waarvan de volgende editie dus Lekker 91 heet - kijk ernaar uit dit najaar!), is kritisch. Hij wordt dan ook door restaurateurs gevreesd en door velen gehaat. Maar zijn werkwijze, die gebruik maakt van vele aangezochte en spontane informanten, is de enige om in Nederland een onafhankelijke en informatieve culinaire pers van de grond te krijgen, zoals die in Frankrijk en Engeland al veel langer bestaat. Zonder de countervailing power van een onafhankelijke pers blijven beneden-de-maatse restaurants het heel gewoon vinden dat voorgerechten bij twintig en hoofdgerechten bij veertig gulden beginnen. Maar zolang het Nederlandse publiek zo debiel is om zoveel geld voor troep te betalen, denken die gaarkeukenhouders: "caveat emptor". En niet ten onrechte.

Vijftienhonderd eerstejaars amuseerden zich tot ze niet meer konden

Inkom '90: gaaf maar braaf

Of ik gisteren ook was geweest, toen die film draaide, hier op het grasveld voor de Onze Lieve Vrouwewal. Nee dus. Nou, dan had ik wat gemist. Had ik die ochtend dan tenminste het 'vrolijk ballen' bezocht, bij KOKO? Dat was gaaf, echt waar, zonde dat je er niet was maar morgen is er nog een kans, moest ik vooral zien. Maar de volgende ochtend blijkt het evenement wat in het water te vallen, dus ook deze gemiste kans blijft gemist. Het doet er allemaal niet toe, de Inkom '90 lijkt uit louter hoogtepunten te bestaan. En van de dingen die fout gingen hebben de eerstejaars gelukkig niets gemerkt, concluderen de organisatoren tevreden.

Höbst dich geine keelpien, met dee harde G's", vraagt cursusleider Frans ("zek maor Frenske") met sloom slepende klinkers aan de giechelinge 'Hollenders' die bij hem de cursus Maastrichts volgen. Het is een van de keuze-activiteiten waarop de nieuwe eerstejaars konden intekenen. Deze vrijdagochtend hebben zich vijf meisjes en een jongen gemeld. Alette komt uit Zwolle, gaat naar de toneelschool en vindt het wel grappig om iets van het taaltje te leren. Het spreken zal niet al te moeilijk zijn, verwacht ze. Als je maar flink veel zachte G's in de conversatie gooit kan er weinig meer misgaan. Dat blijkt anders uit te pakken wanneer Frenske meteen de sluisen opengooit en geen woord ABN meer laat horen. De verwarring is compleet als medecursusleidster Janneke, hoogblond en voorzien van een stevig noordelijk accent, zich in het Fries in de strijd werpt. Niet iedereen heeft dat in de gaten. Een studente zal een half uurtje later verklaren dat Maastrichts nog zo ingewikkeld niet te vinden, althans voorzover uitgesproken door Frenske, want "van dat meisje verstond ik niets".

Zo'n vijftienhonderd splinternieuwe studenten van universiteit, hogeschool en vertalersopleiding hebben zich vorige week uitbundig laten trakteren op een introductieprogramma dat, daar was iedereen het wel over eens, klonk als een klok. En dit keer niet alleen in de uitvoering, maar ook achter de schermen. Daar blijkt men het gekissebis van de afgelopen jaren eindelijk te boven te zijn. Niet alleen tussen de studentenverenigingen onderling, maar ook met de universitaire coördinator brak in het recente verleden menige ruzie uit. Een nieuwe opzet van de Inkomorganisatie moest dat dit jaar voorkomen. De coördinator werd op een zijspoor gemaneuvreerd, en onder supervisie van de dienst Studentenzaken toog in januari een vijfhoekige en geheel uit studenten bestaande 'werkgroep Inkom' aan de slag. Voorzitter werd de vierdejaars rechtenstudent Johan Hoogenberg, begenadigd organisator en wellicht nog betere sponsorwerper. Geen overbodige luxe, want de universiteit heeft haar financiële bijdrage dit jaar drastisch ingekrompen, en noch de andere deelnemende instellingen, noch de vijftig gulden deelnamekosten per student brengen voldoende geld op tafel om quitte te kunnen spelen. Een zesde deel van de totale begroting van circa 160.000 gulden moest daarom extern geworven worden.

Hoofdsponsor is de Amrobank geworden, die een eigen studenten'card' (vroeger heette zo iets een pasje) tracht te slijten waarmee onder meer korting op de kapper kan worden verkregen. Om daarmee prominent te mogen adverteren in het inkomzakboekje en andere publicaties was men best bereid een paar duizendjes af te schuiven, en des te meer naarmate zich meer studenten aan de balie melden om een rekening te openen. Voorlopig mogen het dan armoedzaaiers zijn, als diepte-investering voor de toekomst is die studentenmarkt zo gek nog niet, redeneert men in het Amsterdamse hoofdkantoor. Ook de Volkskrant ziet brood in het studentenvolkje, zij het op iets kortere termijn. Gratis kranten en wat tasjes en pennen moeten de traditioneel sterke positie van dit dagblad in het hoger onderwijs bestendigen. Waarom de sponsors zo ver weg gezocht? Johan Hoogenberg: "Ons ging het erom grote bedragen binnen te krijgen. Dan moet je dus handig gaan werven, want in Maastricht krijg je die niet, ook niet bij de grote bedrijven hier. Voor een Sphinx is de studentenmarkt niet interessant, ze zullen er geen wc-pot meer om verkopen. Dan zou je nog kunnen denken aan de horeca, maar die sponsormarkt is compleet kapot gemaakt in de afgelopen jaren. Jan en

alleman staat daar op de stoep om voor vijftien-zeventig gulden een advertentietje in een blaadje te regelen, en als je dan echt wat geld wil hebben vindt men het te duur." Niet dat het lokale bedrijfsleven helemaal schittert door aanwezigheid in het lijstje adverteerders, maar de bijdragen uit die hoek droegen vooral een aanvullend karakter, vertelt Hoogenberg.

Terwijl de inkomwerkgroep op het tandvlees de laatste dag ingaat, werken de eerstejaars zich op deze vrijdag door hun laatste programma-onderdelen heen. 's Morgens zijn er de keuze-activiteiten waarmee de verschillende verenigingen zich alvast aan de nieuwe lichte kunnen presenteren. Wie vervolgens lid wil worden kan binnenkort meedoen met de aparte verenigingsintroducties. Bij Koko is er de reprise van het daverende succes van de vorige dag, het vrolijk ballen. Een paar ouderejaars, voor de gelegenheid gekleed in morsig colbertje, kreukelige stropdas en bekleed overhemd dat liefst half uit de bermuda hangt, doen hun uiterste best om de 'bal' uit te hangen en een ontgroeningsachtige atmosfeer te creëren. Dat betekent vooral hard schreeuwen, het geven van opdrachten die met geen mogelijkheid naar tevredenheid vervuld kunnen worden, en het consequent afzeiken van de vertegenwoordigers der lagere diersoort die bij het echte corps nog foeten worden genoemd. Maar Koko is het corps (in Maastricht Tragos, of nog fanatieker: Banalitas) niet, sterker nog, met het vrolijk ballen wil men juist aangeven dat dit onderdeel van het programma een eenmalige aberratie betreft. Het gevolg is dat het afzeiken niet echt overtuigend wordt beoefend. Er zitten teveel glimlachjes en blikken van verstandhouding tussen om de eerstejaars werkelijk bang te maken. Daar komt bij dat zich ditmaal enige oudgedienden van Tragos onder de nieuwelingen hebben gemengd, rotsen in de branding waarop alle pogingen tot intimidatie hopeloos stuk lopen. Gisteren was het anders, wordt mij verzekerd, toen kon je nog tegen een eerstejaars zeggen dat hij tegen de radiator moest gaan staan en zijn bek moest houden, waarop het schaaft inderdaad wel twintig volle minuten zonder protest uit de circulatie was. Dat was dus zeer geslaagd, en eens te meer was weer bewezen dat je die eerstejaars werkelijk alles kon laten doen. Ook deze ochtend is hier en daar toch wel een egoetje licht geknakt, zo blijkt na afloop. Hoewel het middaguur nog niet geslagen heeft wordt men geacht bier te drinken, dat via een op het vat aangesloten tuinslang in de glazen wordt gespoten. Een jongen stelt de (gezien het tijdstip niet onbegrijpelijke) vraag of er geen koffie is. Hij krijgt geen antwoord, aarzelt even of dat bewust gebeurt of dat zijn bestelling werkelijk niet is doorgekomen, maar neemt dan het zekere voor het onzekere en pakt met een resoluut gebaar een pils van de toog. Het is nog even wennen om echt de student uit te hangen.

's Middags zijn alle 'mentorkindjes' weer terug in de warme schoot van de mentorgroep. In de brandende zon op het veld voor de OLV-wal worden per groep ludieke opdrachten uitgereikt: "Maak een karikatuur van de barkeeper van de Perroen; teken en beschrijf je ideale studentenhuys", en voor iedereen: "Koop een zo origineel mogelijk attriboot voor f 1,-". Om de lezer een indruk te geven: dat laatste blijkt 's avonds bij de prijsuitreiking de zeer kortstondige aankoop van de OLV-basiliek geweest te zijn.

De drankconsumptie is inmiddels in redelijk tempo doorgedaan, die middag zelfs op kosten van de gemeente. De wethouder die jubelend

aankondigt dat er voor 2500 gulden bier en frisdrank wordt aangeboden, houdt het wijselijk kort. Vorig jaar smoorde een toespraak van zijn collega in het collectieve geloei van de dorstige eerstejaars. Voorzien van een dankbetoon in de vorm van een regisseursstoeltje met RL-opdruk ruimt hij schielijk het veld om plaats te maken voor een niet onverdienstelijk bandje. Echt enthousiast wordt er niet op gereageerd, maar dat zal eerder aan de warmte en de vermoeienissen van het introductiebestaan liggen dan aan een gebrek aan motivatie. Want als iets de buitenstaander die een dagje Inkom meeloopt, duidelijk wordt, is het wel de onvoorwaardelijke overgave aan het programma. Alles is leuk, en als er al iemand bedenkingen

binnen duwen. Even slechts, en hij trok hem weer terug, maar genoeg om een blinde woede in de familie te genereren. Terwijl ik haar verwensingen noteer keren twee mannelijke familieleden hijgend terug van de strafexpeditie die ogenblikkelijk was ingezet. Ik begrijp dat er nu onder de fakkeldragers tenminste een flink blauw oog moet rondlopen. "Crapuul is het, al die lui! Iedere student die hier afzakt naar Maastricht maakt ontucht, meneer."

Ik ga op een holletje achter de stoet aan, die braaf in het aangegeven hoge tempo door de stad banjert. Bij de OLV-wal worden de smeulende stompjes even braaf weer afgegeven aan een lid van de organisatie. Even later zie ik



Fakkeloftocht: kneuterig en „een beetje eng, het heeft iets van de Ku Klux Klan". foto: Nelis Tutkey

koestert tegen een bepaald onderdeel is er altijd nog de solidariteit aan de mentorgroep die hem of haar over de streep trekt. Als 's avonds de traditionele en onbetwistbaar kneuterige fakkeloftocht op drie plaatsen in de stad vertrekt om naar de eindceremonie aan de OLV-wal te lopen, bekent een meisje het "een beetje eng" te vinden. "Het heeft iets van de Ku Klux Klan, zo met die fakkels over straat." Maar manmoedig loopt ze even later, zij het angstvallig aan de buitenkant van de stoet, met alle anderen in de richting van de oude brug.

Bij het volk dat nieuwgierig aan de kant staat of vanaf de cafeterrassen geamuseerd toekijkt, roept de optocht hier en daar wat misverstanden op. "Ik wist niet dat we hier een katholieke universiteit hadden", meldt een omstander die, gewend aan de vele processies in deze stad, wat in verwarring is gebracht door de dansende lichtjes voor zijn ogen. Over het algemeen reageert men gemoedelijk, slechts een enkele chagrijn meent dat die studenten horen te leren in plaats van weer te boemelen. Echt verontwaardigd is een middelbare Maastrichtse aan de smalle Oeverwal. "Crapuul is het, meneer, het grootste soepie, die studenten." Stikkend van kwaadheid vertelt ze haar verhaal. De auto stond even voor de deur geparkeerd, met de hond erin, en om die reden het raamje open. Vanaf de eerste verdieping zag ze nog net een onverlaat onder de passanten zijn fakkelt door het geopende autoraampje naar

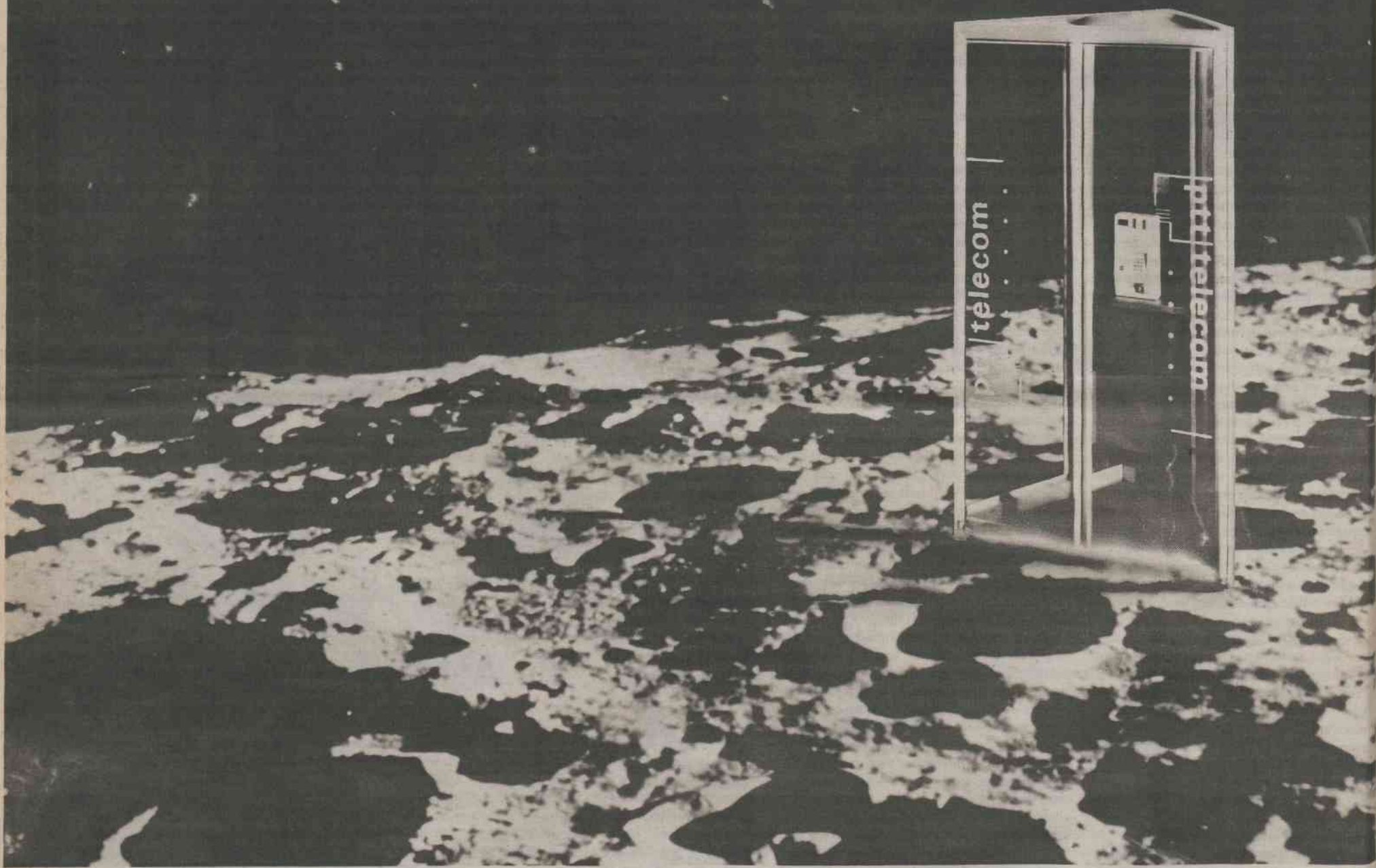
Chantal, een der verslaggeefsters van de speciale introductiekrant 'Inkommentaar', terug. Haar wallen tekenen inmiddels nog donkerder af dan die middag, toen ik haar in het commandocentrum aan het Keizer Karelplein ontmoette. Het is dan ook pezen geweest. Voorzien van een T-shirtje met opdruk ("pers") dagenlang van groepje naar groepje om de rest van de eerstejaars op de hoogte te houden van alles wat er elders gebeurde. En dan de productie van het krantje, die wegens onwennigheid met de techniek de eerste keer tot zes uur in de ochtend, daarna tot vier uur en gisteren tot twee uur 's nachts heeft geduurd. Maar het is niet voor niets geweest, de reacties waren in doorsnee positief.

Nog even en het is weer voorbij. Er wordt gedanst, de laatste toespraakjes, bedankjes, gejuich en geklap. Net voor het vuurwerk begint grijpt nog iemand de microfoon.

"Dit was een fantastisch begin van een fantastische studietijd", klinkt het schor maar optimistisch over het veld.

Wammes Bos

HOE DENK JIJ DAT WE COMMUNICEREN IN 2015?



Alles wijst erop dat communicatie een steeds belangrijkere plaats in ons leven krijgt.

Maar is dat ook werkelijk zo? Staan er ons de komende 25 jaar nog revolutionaire ontwikkelingen te wachten, of verbeteren we alleen 't oude? En wie profiteert hier uiteindelijk van?

PTT Nederland is geïnteresseerd in jouw visie hierop, geschreven in essay-vorm. Hierbij zou je je eigen studierichting als invalshoek kunnen nemen.

De beste en oorspronkelijkste ideeën publiceren we in het PTT jaarboek.

Bovendien dingt iedere deelnemer mee naar de

geldprijzen van f 10.000,-, f 7.500,- en f 5.000,-.

Dus als je een vooruitziende blik hebt, gebruik je onderstaande bon om het deelnemingsformulier te krijgen

Stuur mij het deelnemingsformulier voor de wedstrijd "De communicatiemaatschappij van de toekomst".

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Aantal gewenste deelnemingsformulieren: _____

Bon in een gesloten envelop zenden aan: Koninklijke PTT Nederland NV, Prijsvraag "De communicatiemaatschappij van de toekomst", Antwoordnummer 2015, 2700 VB Zoetermeer.
Je ontvangt het deelnemingsformulier met meer informatie en het reglement.

WIN F10.000,- MET JOUW TOEKOMSTVISIE. 

F e
g
derh
Löss
de s
tenv
oud
de c
beg
op z
m'n
leuk
mak
die t
het l
paar
daar
groe
inte
wor
Het
om
ged
ond
Vrij
orga
ligen
Fenn
Barc
meu
vers
hele
de v
net
met
afha
geva
kan
ben
mon
voor

"Stu
voor
ten
ook,
doe
die
werl
pers
Otm
tie. E
de t
mele
erva
and
basis
jaar
aan
tolk
info
tact
niet
wat
te m
ik n
zeke
dat
disc
van

Vrijwilligerswerk biedt meer dan gezelligheidsclubs

Een doel in het leven

De stortvloed aan informatie voor nieuwe studenten bereikte tijdens de Inkom een voorlopig hoogtepunt op de Info-markt. Gecombineerd met enkele zware nachten plegen dit soort gelegenheden echter te resulteren in een ernstige vertraging van de handelingsnelheid van de doelgroep: veelal pas na een jaar of twee, meestal doorgebracht in enkele selecte kroegen, neemt men een volgende stap: een activiteit buiten de universitaire kaders. De studentenvereniging blijkt niet meer te voldoen. Heeft Maastricht deze avonturiers iets te bieden, meer dan kienen of de voetbalclub? Vanzelfsprekend. Met het risico van hernieuwde afschrikking: enkele actievelingen aan het woord.

Fenna Dunning (23) is vijfdejaars studente gezondheidswetenschappen en sinds anderhalf jaar als vrijwilligster betrokken bij het Löss-theater, een kleinschalig alternatief voor de schouwburg. Ze is lid geweest van studentenvereniging Koko, vrij actief lid: "Ik zag die ouderejaars stuk voor stuk vertrekken en baalde daar enorm van, ik snapte het ook niet. Ik begreep dat pas toen ik zelf wegging, gewoon op zoek naar iets anders. Op dat moment zag ik m'n studie ook niet zo zitten en het leek me leuk om eens een keer iets te doen wat niks te maken had met die eeuwige universiteit. Rond die tijd vroeg een vriendin me of ik misschien bij het Löss-theater wilde komen, dat was toen een paar maanden daarvoor net opgericht. Ik ben daar gaan kijken en zag gewoon dat daar iets groeide, dat die mensen bezig waren met iets interessants dat alleen maar interessanter kon worden."

Het Löss-theater heeft zich gemengd in de strijd om culturele subsidies, maar slaagde slechts gedeeltelijk in het verkrijgen van financiële ondersteuning van gemeente, provincie en rijk. Vrijwilligers zullen voorlopig de kern van de organisatie blijven uitmaken. Wat doen vrijwilligers in een theaterje?

Fenna: "Ik werk een paar avonden per maand. Bardienst, kaartjes verkopen, klaarzetten van meubilair, opruimen. Daarnaast help ik met het verspreiden van de affiches, we proberen de hele stad te bedienen. Maar in principe liggen de werkzaamheden niet vast, het is ook maar net wat je wilt doen. Het enige wat niet kan is met de pet ernaar gooien. Voor de rest is het afhankelijk van je eigen initiatief. Er is in ieder geval werk genoeg. Het schilderwerk binnen kan bijvoorbeeld wel weer eens een beurt hebben, maar met de zeven mensen die we op dit moment hebben, blijft er heel weinig tijd over voor de extra's. Nieuwe mensen nodig? Altijd."

Weinig schroom

"Studenten gaan bij een studentenvereniging voor de gezelligheid, leuke dingen en contacten met gelijkgestemden. Nou, dat heb ik hier ook," zegt Otman Ben Amar, "en tegelijkertijd doe ik hier wat maatschappelijke ervaring op die verder gaat dan de kroeg. Ik denk dat het werk voor het meldpunt goed is voor mijn persoonlijke ontwikkeling."

Otman werkt op het Meldpunt Anti-Discriminatie. Een keer per week neemt hij een middag bij de telefoon voor zijn rekening om klachten en meldingen aan te nemen en de behandeling ervan te starten. Daarnaast geeft hij samen met andere vrijwilligers voorlichtingscursussen op basisscholen in Maastricht en omgeving. Vorig jaar kwam hij vanuit Hoorn naar Maastricht om aan de Rijkshogeschool voor de opleiding tot tolk-vertaler te gaan studeren. Meteen op de infomarkt tijdens de INKOM legde hij het contact met het meldpunt. Otman: "Nee, ik heb niet veel last van schroom en het is gewoon iets wat ik wilde doen. Een manier om mezelf nuttig te maken, dat is eigenlijk de motivatie. Zelf heb ik niet zo veel ervaring met discriminatie en zeker niet in Maastricht. Ik heb niet de indruk dat de Maastrichtenaren buitenlanders meer discrimineren dan dat ze zich onderscheiden van andere Nederlanders."

Ook het meldpunt, op dit moment bemend (zoals ze dat zelf graag noemen) door ongeveer vijftien vrijwilligers, staat te springen om vers bloed. Er is geen geld, geen ruimte en kwantitatief weinig animo: dat zijn de klachten van vrijwilligersorganisaties. En de inbreng van (RL-)studenten is voorlopig niet overweldigend. De coördinerende vrijwilligerscentrale - met ondermeer een echte vacaturebank - weet te melden dat veertien procent van de geregistreerde vrijwilligers student is, dat wil zeggen 64 van de totaal vijfhonderd actieven die zich vorig jaar meldden bij de centrale. Driekwart van hen was vrouwelijk, volgens coordinator Jos van Herpen: "De belangstelling gaat met name uit naar sectoren als hulpverlening en opvang, maar ook natuur, milieu en zelfs administratief werk is bij de studerende vrijwilligers gewenst."

Braaf getrouwd

Maar Jenny Breunis van het vrouwen centrum, Vrijthof 23, heeft geen enkele studente in de aanbieding: "Het vrouwen gezondheidscentrum dat ook in dit gebouw is gevestigd, is wat dat betreft beter voorzien. Dat sluit voor de studentes die daar werken ook beter aan op hun studie, ze doen geneeskunde of gezondheidswetenschappen en kunnen hier ook vaak hun stage lopen."

Het beroepsperspectief ontbreekt in het werk voor het vrouwen centrum. Breunis benadrukt dat het vinden van betaald werk voor iedereen die daar bezig is het uiteindelijke doel is, zijzelf inbegrepen. "Het centrum zit nu krap in de vrijwilligers, het verloop is groot en met zeven vrouwen houden we op dit moment het schip drijvende. Het gaat net, maar uiteindelijk is het niet voldoende, want we kunnen bijvoorbeeld heel weinig doen aan publiciteit of andere zaken waardoor je weer kan groeien. Het vrouwen centrum heeft een groot imago-probleem, ooit is het gerucht de wereld ingeholpen dat het er alleen is voor lesbische vrouwen. Wel, ik ben heel braaf getrouwd hoor. Ja, vaak zegt dat ook niks, maar in dit geval wel. Het vrouwen centrum is er voor alle vrouwen."

Curriculum vitae

Het ontbreken van een beroepsperspectief in vrijwilligerswerk is voor Fenna Dunning (Löss-theater) niet vanzelfsprekend. "Als je wat langer in zo'n organisatie meeloopt, krijg je ook meer verantwoordelijkheden, dat gaat vanzelf. Je raakt betrokken bij steeds meer dingen en begint beter te snappen hoe het een en ander in zijn werk gaat. Dat is leuk. En leerzaam."

Peter Hovestadt, 23 jaar en student algemene economie, is juist verrukt van het feit dat er bij 'zijn club' zelden of nooit over studie, beroep of carrière wordt gepraat. Hij is één van de zeventig vrijwilligers bij Filmhuis Lumière: een keer per week neemt hij de projectie voor zijn rekening. Over de studieverenigingen zegt hij: "Ik hoor daar niks anders dan: ja, ik doe dit en dat, is weer goed voor mijn C.V.. Zo praten ze. Ze zijn alleen maar bezig met de poen die ze later gaan binnenhalen."

Over het Filmhuis: "Het is echt een heel gezellige club, heel apart. Helemaal niet zo bekrom-



Ontgroening tijdens Inkom. Nieuwe studenten kiezen de veilige gezelligheid van verenigingen. Belangstelling voor verenigingen in de stad komt later. foto: Nelis Tutkey

pen, dat gedoe met standsverschillen. Het is niet belangrijk wat je doet. Je kunt met iedereen praten en iedereen praat met jou, er hangt een soort sfeer... Het is gewoon heel leuk om met z'n allen iets te doen en dat 'iets' is in dit geval dan het Filmhuis laten draaien, maar dat zou ook net zo goed iets anders kunnen zijn. De groep is zo'n via-via-groep: als er mensen bij komen dan zijn dat vaak kennissen van mensen die er al werken." Een soort studentenvereniging dus? "Nee hoor. In het begin van mijn studie heb ik ook bij Koko gezeten, maar daar raakte ik toch snel uitgekeken. Ik vind ze bovendien te groot, de studentenverenigingen, en ik zou die gemeenschappelijke bezigheid missen."

Aanstellers

Het doel, een doel: vrijwilligers zijn altijd gedreven, al loopt de één daar wat meer mee te koop dan de ander. Ruud Smeets is vijfdejaars student bedrijfseconomie en sinds enkele maanden verbonden met Basement 5, een stichting die grote plannen heeft voor een Maastrichts poppodium. Hij is gevraagd om de financiële kant van de zaak te bekijken. Ruud: "Het is de eerste keer dat ik eens iets meer met m'n vrije tijd doe. Vroeger op de middelbare school vond ik dat allemaal maar aanstellers, die actievelingen die zodanig in de medezeggenschapssraad moesten. Maar dat was meer om mezelf, mijn eigen luiheid te rechtvaardigen. Ook hier in Maastricht heeft het dus lang geduurd voordat ik iets anders ben gaan doen dan met vrienden naar cafés en concerten. Daar is trouwens niks mis mee, vind ik. Ik weet nog dat ik dat eerste jaar mijn ogen uitkeek. Al die contacten, je kon zomaar tegen iedereen aan staan te lullen."

"Dit is voor mij het goede moment om hieraan te beginnen. Ik had net een blauwe maandag bij het Muziekkolлекief gezeten, toen één van de jongens me hiervoor vroeg. Het was de hoogste tijd dat er zoiets in Maastricht zou gebeuren en nou kan ik niet achterblijven, vind ik. En het is allemaal erg spannend: we zijn met Basement 5 door de gemeente als gesprekspartner geaccepteerd in verband met de nieuwe cultuurnota. Dat wil dus zeggen dat we met goed doortimmerde plannen moeten komen." Ruud Smeets is de enige student bij Basement 5. "Dat is maar toevallig. In die strikte scheiding heb ik in ieder geval nooit geloofd. Omdat ik ook altijd al in huis woonde met werkende of werkloze jongeren krijg je toch ook elders dan in het studentenwereldje je contacten. En dat is wel zo verfrissend."

De harmonie?

De stadsbestuurders van Maastricht zien de studenten het liefste 'gewoon' meedoen met de Maastrichtenaren. Geen aparte woonvoorzieningen, sportverenigingen of accommodaties, studenten vormen geen verhaal apart.

Krijgt de gemeente haar zin? Het ziet er niet naar uit, het zijn de groeperingen die meestal worden aangeduid als alternatief, die studenten aantrekken. En dat is niet anders dan in studentensteden in de rest van Nederland. Geen studenten dus in traditionele Maastrichtse organisaties?

De Koninklijke Harmonie van Heer is een exponent van het in noordelijke ogen ongelofelijk verbrede verenigingsleven in Zuid-Limburg. Deze harmonie bestaat bijna 150 jaar en is in haar bestaan vrijwel geheel afhankelijk van de goede gaven van de Heerder dorpelingen, sinds 1970 stedelingen. Marcel Willems, student economie, speelt xylofoon en pauken bij de Koninklijke (Heer telt nog een tweede harmonie). Alleen... hij speelt daar al vanaf zijn tiende jaar. Hij is domweg niet opgehouden met muziek maken toen hij economie ging studeren. Dit jaar is zijn vijfde studiejaar, afstudeerrichting internationaal management.

"Het komt vrijwel niet voor dat studenten van buiten Limburg hier bij een harmonie gaan spelen. Men heeft andere muzikale voorkeuren. Ik heb ooit in Tilburg een paar maanden econometrie gestudeerd en toen was het voor mij ook bijna onmogelijk een muziekvereniging te vinden."

"Misschien dat er vijf mensen van buiten Heer in de harmonie zitten. Dat zijn dan mensen die er al jaren wonen, maar voordat die beschouwd worden als van hier... Voor de rest zijn het de grote families die veel leden 'aanleveren'. Maar grote families worden niet meer bijgemaakt en bovendien is Heer aan het verstedelijken. Verenigingen zoals deze zullen het heel moeilijk krijgen om te blijven bestaan."

Bij elkaar

Andere muzikale voorkeuren: liever dan meelopen met de harmonie in de Pinksterprocessie, richten studenten een band op of proberen een groot poppodium van de grond te krijgen.

Of ze nemen één van de andere zijwegen: Corinne van Noort volgde twee jaar lang een cursus tekenen en schilderen op, onder andere, Indiase volksmuziek. Temidden van veertig- tot zeventigjarigen bij het Centrum voor Creatieve Vorming aan de Herbenusstraat.

"Vreselijk aardige mensen," zegt de studente gezondheidsvoorlichting en opvoeding, "en voor mij was het heerlijk om elke week drie uur te kunnen ontsnappen aan het circuit waar ik in verkeerde. Ontspanning, ontplooiing... je werkte heel impulsief, op allerlei muziekstukken gewoon maken wat je hoorde."

Volgens Corinne kennen weinigen het CCV. "Nee, het is niet zo bekend, maar wat mij betreft kunnen ze daar ook wegblijven. Dan krijg je die toestanden daar ook weer, met al die studenten. Die willen dan weer bij elkaar zitten enzo."

Geert Dekker

*Bouillonstraat 12
6211 LH Maastricht
tel. 043-887015*

*Geopend:
ma t/m vr 9.00-
18.00
za 10.00-17.00
fax 043-257312*



**ACADEMISCHE
BOEKHANDEL
MAASTRICHT**

Jij gaat aan een nieuwe studie beginnen:

en nieuwe stad, nieuwe mensen en ...

nieuwe boeken!!!

*Bij ons liggen ze voor je klaar: alle titels voor
Rechten, Economie, Geneeskunde en
Gezondheidswetenschappen.*

BAAS IN EIGEN BEDRIJF ??

Veel studenten en medewerkers van de Rijksuniversiteit Limburg starten een eigen bedrijf. Met uiteenlopende motieven. De één wil baas in eigen bedrijf zijn, een ander ziet meer carrière mogelijkheden via een eigen bedrijf.

Het Transferbureau van de Rijksuniversiteit wil deze groep potentiële ondernemers helpen. In het najaar van 1990 heeft zij een cursus 'ondernemer worden' gepland waarin het accent op het praktijkgerichte karakter van het ondernemerschap ligt. Onderwerpen die behandeld worden zijn financiering, marketing, juridische aspecten van het ondernemerschap en het ondernemersplan. Vooral dit laatste is belangrijk bij het starten van een eigen bedrijf.

Vooralsnog wil het Transferbureau eerst de interesse voor zo'n cursus peilen onder studenten en medewerkers van de RL. Wanneer U interesse heeft in de cursus (of vragen daaromtrent) laat het ons even weten!

**Bel (of schrijf naar) het Transferbureau:
Postbus 616, 6200 MD in Maastricht.
tel. 043-887121/887122**

U wilt een RIJBEWIJS

10 Theorielessen, computertoets, leerboek en examenaanvraag:
fl. 135,-

Praktijklessen in Volkswagen Golf kosten fl. 35,-

GARANTIE

Door ons stappenplan en het houden van proefexamens, wordt U optimaal voorbereid en vertrouwd gemaakt met uw rijexamen. Indien U voor het proefexamen slaagt, doch niet voor het eigenlijke examen, bieden wij U de mogelijkheid tot een gratis herexamen.

VERKEERSSCHOOL 'CHRISTOFFEL'

Gerckenshaag 33, 6228 EL, Maastricht. tel. 043-611315

Herberg 'De Swaen'

Kinkenbergh 188, 3798 's-Gravenvoeren

Tel. 09-32-41-811367

Herberg 'De Swaen' is een oude postkoetsafspanning uit 1985 die haar oude bestemming van ontmoetingsplaats voor bezoekers van de Voerstreek weer gereïstauréerd heeft. Buiten een bezoekerscentrum is er een heus biercafé, feestzaal en restaurant.

Wegens grote drukte tijdens de weekends vragen wij

allround medewerkers

voor de vrijdagavond, zaterdag en zondag.

Bent U een of meerdere dagen beschikbaar en lijkt deze job iets voor U, neem dan zo spoedig mogelijk contact op met bovenstaand adres. Vergoeding en arbeidsvoorwaarden zijn nader overeen te komen.

Herberg 'De Swaen' ligt 15 minuten gaans van Maastricht.

Inlichtingen: Sjef Wanders 09-32-41-811367

„Je krijgt hier de kans niet om de mist in te gaan”

Ze zijn er weer, de eerstejaars. Van de brutale lawaaischoppers die doen alsof ze al jaren op de universiteit rondlopen, tot de timide muisjes die de indruk wekken maar één hartstochtelijk verlangen te hebben: terug naar school. Ze verstoppden de gangen, ze dwalen als Japanners groepsgewijs door de stad, ze nemen aan het eind van de week hals over kop de trein naar huis met een tas vuil ondergoed en een kop vol verhalen. Eén ding hebben ze gemeen: een zuigende nieuwsgierigheid naar wat de toekomst brengen moge. Zal ik het redden, heb ik wel de juiste studie gekozen? Hou ik het uit in Limburg? De ouderejaars, die inmiddels ook al weer terug zijn uit Zandvoort en Torremolinos, hebben dat soort existentiële vragen meestal al achter de rug. We hebben er een paar laten vertellen over hun ervaringen, opdat de novicen zich kunnen spiegelen aan hen die ouder en dus wijzer (zouden moeten) zijn.



Probleem nummer 1: een kamer. Voor hen die van buiten deze provincie komen is dat werkelijk een acuut probleem. Gelukkig is de kamernood in Maastricht niet onoverkomelijk. Na een aantal maanden zijn de meeste eerstejaars wel onderdak, al is dat dan deels pal over de grens in België. Voor de Limburgers is het echter een kwestie van kiezen: wil ik in de stad wonen of reis ik op en neer? Zal ik het echte studentenleven induiken, of kan ik beter eerst een jaartje stevig studeren? Ankie uit Valkenburg, nu tweedejaars rechten, koos voor de laatste oplossing.

„Ik wilde koste wat het kost mijn propaedeutische halen, dat vond ik het belangrijkste. Als je dan eenmaal dat eerste jaar door was, kon je alsnog op kamers gaan. Ik kende iemand die hier economie studeerde en die het ook zo had aangepakt. Hij raadde mij aan hetzelfde te doen.”

Ankie haalde inderdaad haar propaedeutische binnen het jaar, dus spijt heeft ze niet, maar soms had ze er toch behoorlijk de pest in om steeds maar weer met die trein van uiterlijk twaalf uur naar huis te moeten vertrekken. „Ik had wel het idee dat ik wat miste, ja. Vooral als je 's morgens weer op de Uni kwam en je hoorde die verhalen over wat er gisteravond wel niet allemaal gebeurd was. En je leert je medestudenten beter kennen, persoonlijker, als je met ze gaat stappen. Maar ja, ik wilde absoluut dat eerste jaar halen en dat gaat toch beter als je thuis zit. Je hoeft nergens aan te denken, je komt thuis en je bakje voer staat voor je klaar.”

Ofschoon ze mij bezweert dat er heus Limburgers zijn die wel meteen op kamers gaan wonen, wil het me maar niet lukken die te ontmoeten. Ook Ankie's vriendin Karen, vierdejaars rechten en afkomstig uit Landgraaf, bleef aanvankelijk thuis wonen. Niet dat dat veel hielp bij de studieresultaten, want het eerste jaar heeft ze volledig over moeten doen. Bij geen van beiden oefenden de ouders druk uit om de kinderen thuis te houden. Integendeel, Karen werd tot haar eigen niet geringe verbaazing gestimuleerd om op eigen benen te gaan staan, en ook Ankie werd op dit terrein volledig vrij gelaten.

Het lijkt er dus op dat menig student uit de regio het gewoon wel prettig vindt om na de middelbare school alleen van opleidingsinstituut te wisselen, niet van omgeving. Pas later rijst dan de twijfel of dat niet een verkeerde beslissing was.

Peter komt uit Munstergeleen en is nu vijfdejaars student economie; het afstuderen nadert met rasse schreden. Ook hij bleef in eerste instantie hangen in het ouderlijk huis.

„Het was gewoon de makkelijkste weg, bij moeder thuis. Ach, ik sportte daar, had er mijn vrienden en zag eigenlijk geen reden om dat allemaal op te geven. In plaats van een half uur met de fiets naar school reed ik nu in diezelfde

tijd met de trein naar Maastricht. Dus dan denk je, wat is eigenlijk het verschil?”

Maar op een gegeven moment begon het Peter toch de keel uit te hangen. In Maastricht bleef hij een buitenstaander, en de dictatuur van de NS-dienstregeling werd een steeds drukkender last. Eenmaal in de stad op kamers kon hij zich wel voor zijn kop slaan dat hij dat moment zo lang had uitgesteld. Niet alleen werd zijn leven er een stuk gezelliger op, ook de studie liep beter. „Het gaat gewoon makkelijker als je 's avonds ontspannen kunt blijven hangen en niet per se op die trein moet. Het studeren zelf wordt er leuker op.”

In de twee jaar dat hij nu 'uitwonend' is, heeft zich in zijn houding gaandeweg ook het een en ander gewijzigd. Het is nu augustus, en in de vakantie heeft Peter weer enige tijd in het ouderlijk huis doorgebracht. Maar nu merkt hij dat dat eigenlijk niet meer gaat; hij is het ontgroeid.

Voor Minke was er eigenlijk geen keus. Als je uit Zoetermeer komt kun je moeilijk bij pa en ma blijven wonen. Maar ook als ze in het nabije Leiden was gaan studeren had ze op kamers gewild, zegt ze overtuigd. En het is haar dan ook uitstekend bevallen. Misschien wel iets te, geeft ze lachend toe, want de studie is er een beetje bij ingeschoten. Maastricht is gezellig, een prima studentenstad, en als je studie je dan niet geheel bevredigt is het niet zo moeilijk om jezelf voldoende afleiding te bezorgen. Het resultaat laat zich deze weken voelen: van de zeven blokken moet ze er vier overdoen. „Je moet sterk zijn, en ik wil altijd alles meemaken, het is ook zo leuk hier. Ik had een sportkaart en heb daar druk gebruik van gemaakt. Daarnaast hielp ik mee in de organisatie van toernooien. En je gaat eens naar de kroeg, je eet bij vrienden en blijft hangen, zo gaan die dingen. Wat maakt zo'n jaartje ook uit, dacht ik. Wel een beetje stom.”

Inmiddels is haar geweten gaan spreken en werkt ze hard voor de herkansingen, die nu eigenlijk helemaal niet meer hoeven. Minke switcht namelijk na een jaar gezondheidswetenschappen toch maar naar geneeskunde, dat minder vaag en onduidelijk belooft te zijn.

Heeft het onderwijssysteem haar gehinderd? Ja en nee. In tegenstelling tot de andere gesprekspartners, die allemaal bewust voor het systeem kozen nadat ze er op voorlichtingsdagen mee kennisgemaakt hadden, bepaalde bij Minke de studie zelf de keus voor Maastricht. Gezondheidswetenschappen is nergens zo breed opgezet als hier. Het probleemgestuurd leren vond Minke wel aardig, maar aan de andere kant hielp het haar niet om een duidelijker beeld van de inhoud van de studie te krijgen. „Het ligt ook wel aan mij”, erkent ze nu, want zowel in als buiten de onderwijsgroep moet er

behoorlijk gewerkt worden. „Maar op het studielandschap zag je mij niet.”

Dat het systeem, Maastrichts heilige koe en zonder veel overdrijving zelfs de bestaansreden van deze universiteit, het een en ander van de deelnemers vergt, kan ook Peter bevestigen. Motivatie bijvoorbeeld, dat is wel het belangrijkste. Toen Peter met zijn studie economie begon was het merkbaar dat de meesten bewust voor het systeem gekozen hadden. Tegenwoordig, met de honderden studenten die de faculteit jaarlijks overspoelen, lijkt de belijdenis van trouw aan het PGO (probleemgestuurd onderwijs) veelal slechts lippendienst te zijn. Als tutor maakt Peter het mee dat een groep met geen mogelijkheid in beweging is te krijgen. Men voert gewoon niets uit. Ook bij de staf is de motivatie zienderogen geslonken. Alles bij elkaar genomen is Peter nu zover dat hij scholieren zou afraden om in Maastricht economie te gaan studeren.

Los van de didactische doelstellingen blijkt de onderwijsgroep nog een andere belangrijke functie te vervullen: die van ontmoetingsplaats. Juist door de periodiek wisselende samenstelling leer je veel mensen kennen, iets wat de sociale integratie zeer bevordert. Niet iedereen is daar blij mee. De studentengezelligheidsverenigingen bijvoorbeeld, die in andere steden juist die rol vervullen, lijken daardoor immers nauwelijks reden van bestaan te hebben. Noch Minke, noch Peter, Ankie of Karen (alle vier zijn willekeurig geselecteerd) hebben ooit de behoefte gevoeld om ergens lid van te worden. Gezelligheid kent geen tijd, maar die haal je in Maastricht ook wel bij de mensen die je in een onderwijsgroep hebt leren kennen of, niet te vergeten, in je studentenhuus. Want ook dat is eigen aan Maastricht: de overgrote meerderheid van de studenten woont niet individueel bij een hospita, maar in een studentenhuus, samen met vijf, zes, soms twintig anderen.

Is er wel een functie voor de studentenverenigingen? Volgens Thomas wel. Hij begint aan zijn vijfde jaar maar is eigenlijk vierdejaars student geneeskunde. Dat ene jaar is grotendeels doorgebracht in het bestuur en de barcommissie van Koko. Thomas is niet meteen bij het begin van zijn studie lid geworden, maar er langzaam ingerold. In het begin van zijn derde jaar heeft hij alsnog de verenigingsintroductie meegelopen, en sinds die tijd heeft hij Koko niet meer verlaten. „Mijn hechte vriendenkring komt uit Koko; onderwijsgroepen zijn wat dat betreft toch te beperkt.”

De vereniging heeft hem veranderd, meent Thomas, ofschoon hij er moeite mee heeft om precies te formuleren waar hem dat nu in zit. Hij heeft een dieper contact met zijn vrienden, mede door de intensieve evaluatiesessies die van tijd tot tijd in zo'n barcommissie worden

gehouden; dat is één ding. Verder heeft hij het gevoel in het algemeen bewuster door de wereld te stappen, kritischer ook.

Lid worden dus, vindt hij, en van welke vereniging doet er eigenlijk niet zo heel veel toe. Zeker in je eerste jaar, als de studie nog niet zo intensief is dat er geen tijd voor andere dingen overschiet, is het belangrijk om er wat naast te doen en contacten te leggen. Als je er dan wel voor zorgt om je 'P' (propaedeutische) binnen het jaar te halen hou je in de rest van je studie voldoende ruimte over om actief te zijn.

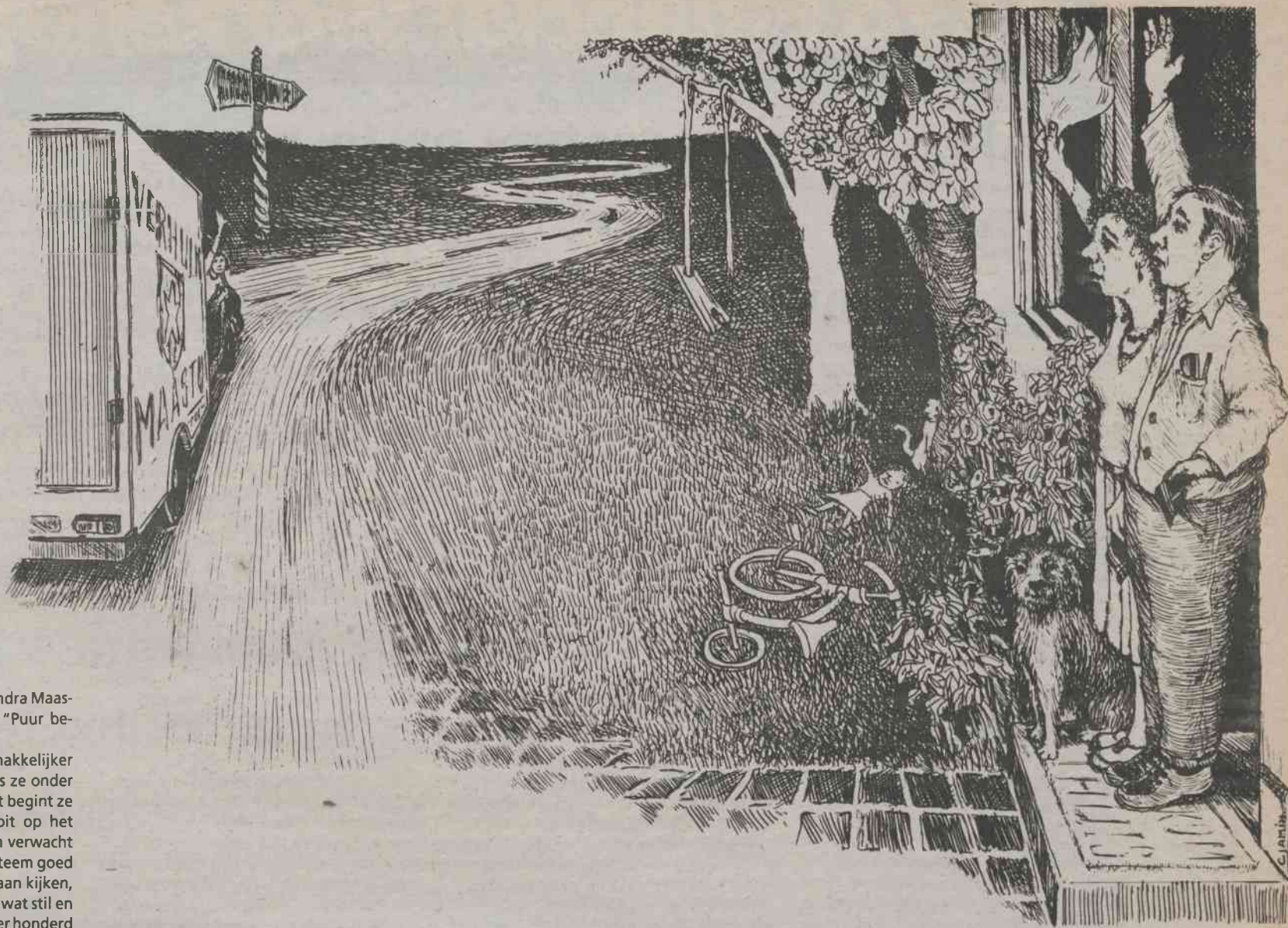
Hoe zit het eigenlijk met de ruigere, minder frisse kanten van het studentenleven? Zijn die er wel in Maastricht? Het lijkt van niet. Noch in de verenigingen, noch daarbuiten schijnt er onder studenten bijvoorbeeld een probleem met drugs te bestaan. Hasj wordt wel geconsumeerd, maar niet in de café's, en ook niet in de verenigingskroegen. Men blout in koffieshops en op feesten. Als er al studenten zijn die harddrugs gebruiken, weten ze het goed verborgen te houden; alleen Thomas kende vagelijk iemand die ooit eens cocaïne had gebruikt. Drank is een ander verhaal, maar ook dat lijkt, ondanks de spreekwoordelijke biergelagen in iets balleriger circuits, toch redelijk binnen de perken te blijven. „De sociale controle hier in de stad is groot”, zegt Thomas, „je krijgt hier nauwelijks de kans om echt de mist in te gaan.” Voor eenzaamheid, anders onder studenten geen gering probleem, geldt daarom in Maastricht hetzelfde, menen de ondervraagde ouderejaars: dat komt niet veel voor.

Met de veiligheid op straat valt het ook nogal mee. Minke komt zo laat als ze wil thuis; als je de achterafstraatjes mijdt en met de fiets gaat kan je weinig gebeuren, gelooft ze. Karen is wat banglijker. Na elf uur 's avonds blijft ze liever ergens slapen dan nog naar huis (in Heer) te rijden. Een keer heeft ze wel eens een exhibitionist gezien, waarop ze maanden daarna nog met een schaar in haar tas heeft rondgelopen. Maar ook haar is nooit iets overkomen. Een rustige, gezellige, een tikkeltje brave stad, maar ook een studentenstad, open voor nieuwe invloeden? Het begint er op te lijken. Al zijn er nog Maastrichtenaren die 'Hollenders' de weg niet willen wijzen, of die onverfroren in dialect doorpraten ook al versta je er niets van, langzaam begint de stad eraan te wennen. Wrijving met de bevolking komt nauwelijks voor. Thomas: „Je kunt wel ruzie krijgen door je 'Hollander-zijn' erg uit te dragen en de mensen hier als achterlijke Limbo's te bejegenen. Als je dat niet doet is er niets aan de hand.” ●

Voor biergelagen is nauwelijks plaats. „De sociale controle hier in de stad is groot”.
foto: Nelis Tutkey

Wammes Bos

storijs Maars



Voor de studie geneeskunde had Xandra Maas- tricht als eerste keuze opgegeven. "Puur be- wust", zegt haar moeder.

"Ze is heel zelfstandig, iemand die makkelijker leert als ze de vrijheid heeft, dan als ze onder druk staat. Als ze een opdracht krijgt begint ze daar heel vroeg aan, laat het nooit op het laatste moment aankomen. Daarom verwacht ik dat het Maastrichtse onderwijsstelsel goed bij haar past. Ze is eerst in Tilburg gaan kijken, maar dat beviel haar niet. Omdat ze wat stil en teruggetrokken is, gaat ze als nummer honderd in zo'n grote zaal verloren. Uit Maastricht kwam ze dol enthousiast terug. Die kleinschaligheid en dat werken met groepjes past bij haar. Ze houdt wel van knus en gezellig. Ik denk dat de stad haar ook veel te bieden heeft, want ze is dol op toneel en ze bekijkt graag oude gebouwen, zoals kerken."

Een goed beeld van wat hun dochter als student te wachten staat, hebben Xandra's ouders niet. Ze zijn niet meegegaan naar de voorlichtingsdag en hun dochter is geen grote prater.

Haar vader: "Als je tien dingen wil weten moet je tien vragen stellen. Ze uit zich niet, je moet het er echt uittrekken. Toen ik haar wegbracht voor de introductieweek, zei ze opeens dat ze er helemaal geen zin in had. Als ik op dat moment had gezegd dat ze niet hoefde te gaan, was ze thuisgebleven. Maar toen ik een paar dagen later met haar belde, was ze dol enthousiast. Ze had zich ingeschreven voor de survival-tocht en dat is echt iets voor haar. Ze is nogal avontuurlijk aangelegd. Zweefvliegen, parachute-springen, het kan haar niet hoog genoeg gaan. De sport die ze met hart en ziel beoefent is kunstzwemmen; ze heeft al een paar keer meegedaan aan de Nederlandse kampioenschappen."

Xandra blijft voorlopig op en neer reizen tussen Maastricht en Eindhoven. Thuis heeft ze de ruimte: een riant slaapkamer en een aparte studeerkamer. Die zal ze niet zo snel inruilen tegen een kleine studentenkamer, menen haar ouders. Zeker niet als het reizen goed bevalt. Mocht Xandra na een tijdje toch op kamers willen, dan hebben haar ouders daar geen moeite mee.

Haar vader: "Wij zijn vooral trots op haar en vinden het heel leuk dat zij kan studeren. Ze loopt heus niet in zeven sloten tegelijk. Het was anders geweest als ze in Amsterdam of Utrecht was ingeloot. Ik had het haar niet verboden, maar wel geprobeerd af te raden. Dat risico vind ik toch te groot voor een meisje van achttien jaar. Maar ze wilde gelukkig zelf een beetje in de buurt blijven. Zorgen maak ik me vooral over wat er financieel op ons afkomt. Wij willen niet dat ze straks met een enorme schuld moet beginnen. Via de ondernemingsraad op mijn werk probeer ik aan te kaarten of er niet iets te regelen valt. De redacteuren van de krant kunnen geld voor crèches terug krijgen, maar voor mijn studeerende kind doen ze niets. Daar kan ik me echt over opwinden."

Zijn Xandra's ouders niet bang dat hun stude- rende dochter van thuis zal vervreemden?

Haar moeder: "Ik heb daar wel over nagedacht; je ziet het om je heen gebeuren. Ik hoop dat het me niet overkomt, maar dat heb je niet in de hand. Je kunt er alleen voor zorgen dat je belangstelling toont. We hebben een goede band die wel tegen een stootje kan. En ik denk

dat zij hetzelfde blijft. Een vriend van haar, van wie de ouders ook niet gestudeerd hebben, liep overal te verkondigen dat zijn pap en mam dom waren. Daar maakte Xandra zich verschrikkelijk boos om. Jullie zijn niet dom, zei ze, maar hebben de kans niet gehad. Vooralsnog vind ik het een goed teken dat ze thuis wil blijven wonen. Dat geeft toch aan dat de band goed is. Het lijkt me ook verstandiger. Je zit op een vreemde universiteit, moet alles zelf regelen, staat plotseling op eigen benen. Als je in het begin thuis blijft wonen, heb je toch nog een ruggesteuntje."

"Een provinciaal in de grote stad"

Robert Gorten, eerstejaars economie, komt uit Staphorst. Niet uit een traditionele 'zwarte kous'-familie. De kans dat Maastricht ooit een studente in Staphorster klederdracht mag be- groeten is vrijwel nihil, zegt Roberts vader.

"De jongens gaan naar de LTS en leren dan een vak of gaan op de boerderij werken. Meisjes gaan hooguit naar de MAVO en daarna, tot hun huwelijk, werken om voor de uitzet te sparen. Zo verdienen ze heel wat bij elkaar, want ze werken meestal zwart, gaan niet uit, gaan niet op vakantie, wonen thuis, dragen bijna altijd dezelfde kleren. Dat verandert echt heel langzaam, ook al omdat in Staphorster gezinnen grootouders de dienst uitmaken."

Het gezin Gorten (Robert heeft een oudere en een jongere zus) is dus Staphorster import: "Inteelt, zeggen ze hier. Ze hebben de be- tekenis van dat woord nooit helemaal door- grond." Roberts vader is leraar natuurkunde op een middelbare school in Meppel, zijn moeder werkt in verpleegtehuis. Zij benadrukt dat Staphorster meisjes weinig haast hebben om te trouwen. "Als echtgenote hebben ze helemaal niets meer te vertellen. Vrouwen zijn hier nog minderwaardig volk. Ze hebben ook maar één bezigheid: familie of kennissen helpen. TV-kij- ken mag niet. Die staat natuurlijk stiekem in de linnenkast, maar dat mag niemand weten. Ge- sprekken gaan nergens over. Onze werkster zei laatst: "Wat praten jullie toch over veel dingen. Bij ons gaat het altijd over de trekker." En daar zit zo'n jong meisje dan de hele dag tussen."

Staphorst-Maastricht: zeker vier uur reizen met het openbaar vervoer. Het blijft bijzonder dat iemand uit Staphorst aan de Rijksuniversiteit Limburg komt studeren. Studenten uit de regio gaan naar Groningen of desnoods Utrecht. Ro- berts ouders hebben zich niet met de keuze van studie of stad bemoeid: "Daar moet je niet tussen gaan zitten." Eris thuis wel overgepraat. Zo heeft Roberts vader in Groningen gestu-

deerd en hij had graag gezien dat zijn zoon ook voor die stad had gekozen.

"Maar Youp van 't Hek heeft ervoor gezorgd dat kinderen nooit naar hun vader luisteren als die het over zijn studietijd heeft, hij heeft onze verheerlijking van de studententijd ooit belach- chelijk gemaakt. Groningen viel daarom voor Robert meteen af, hij is niet eens naar de voor- lichtingsdag geweest. Toen het Maastricht werd hebben we wel wat gesputterd over de afstand, maar het is tenslotte zijn keuze. Het heeft wel bepaalde consequenties. Als hij naar Groningen was gegaan had ik overwogen om daar een huis te kopen, maar Maastricht vind ik te ver."

Maastricht was niet Roberts eerste keuze. Aan- vankelijk wilde hij naar Nijenrode.

Zijn vader: "Hij had het idee: als je in Nijenrode hebt gestudeerd, dan ben je wat. Ik vermoed dat hij werd beïnvloed door vrienden van zijn JOVD-club, die daar naar toe gingen. Wij waren er niet zo blij mee. Nijenrode heeft van oudsher toch een beetje de naam van rijkeliusschooltje: je leert je gedragen op ambassadeursniveau, maar de echte kennis ontbreekt. Gelukkig wil- de hij op een gegeven moment zelf niet meer." Roberts volgende keuze werd bedrijfskunde in Rotterdam, gevolgd door economie in Maas- tricht. Toen hij voor bedrijfskunde werd uitge- loot, was dat nauwelijks een teleurstelling, zegt zijn moeder.

"Maastricht zag hij helemaal zitten. Van de universiteit had hij tijdens de voorlichtingsdag niet veel gezien, maar de stad vond hij zo leuk: terrasjes naast terrasjes. En ook het onderwijs- systeem en het internationale karakter van de opleiding spraken hem aan."

Zijn zoon heeft een goede studiekeuze ge- maakt, daarvan is Roberts vader overtuigd.

"Die bedrijfsachtige kant, dat organiseren, past echt bij hem. Hij zat in het bestuur van de schoolvereniging en was daar een soort leiders- figuur. Ze hebben in de klas ook wel eens een jeugdonderneming opgericht en daar kan hij zich helemaal in storten. De introductie vond hij echt een "puntgave week". Hij had enorme bewondering voor de mentoren, maar vooral voor hoe het allemaal was georganiseerd. Daar kwam hij niet over uitgepraat. Volgend jaar wil hij natuurlijk ook meedoen."

Roberts ouders hebben wel "enige vrees voor de studentenloopbaan" van hun ondernemen- de zoon.

Zijn moeder: "Het is hem tot dusverre altijd heel makkelijk afgegaan. Hij hoefde nooit keihard te werken en had altijd tijd voor andere dingen. Ik vraag me weleens af of hij het kan opbrengen om te studeren, als het minder makkelijk gaat." Robert heeft inmiddels een kamer in Smeer-

maas gevonden, maar "hij wil nu al verhuizen naar zo'n herenhuis aan de Maas", verzucht zijn vader. "Het is niets voor Robert om zo ver van de universiteit en de stad te zitten. Hij wil alle facetten van het studentenleven meemaken, is wel te porren voor gezelligheid. Daar ben ik soms wel wat bezorgd over. Robert is nog jong, pas zeventien. Een provinciaal in de grote stad die in aanraking komt met alcohol en drugs. Nu gaat hij met vrij sportieve jongelui om, rookt niet, drinkt niet. Hij is niet gewend om dagelijks naar het café te gaan om alcohol te nuttigen. In Maastricht is dat toch wat normaler dan hier." Echte zorgen maken Roberts ouders zich over- igens niet. Hij is "reëel en nuchter genoeg om niet in zeven sloten tegelijk te lopen."

Zijn vader: "Tot dusverre vindt hij het allemaal prachtig, heeft helemaal geen heimwee. Toen hij na de introductieweek thuis kwam zei hij: "Het is net of ik hier op visite ben". Dat vind ik redelijk positief voor iemand die net begint. In mijn studietijd mocht je de eerste veertien da- gen niet naar huis en dat was echt een ramp voor sommige mensen. Hij vind het ook hele- maal niet erg dat al zijn vrienden in Groningen zitten. "Dat geklit", zegt hij dan." Roberts vader hoopt dat zijn zoon regelmatig thuis zal komen.

"Als hij een maand zou wegblijven, zou ik dat toch lang vinden. Zeker in het begin, want dan wil je toch nog wat controle hebben. Je merkt dan snel genoeg of het allemaal goed gaat. Aan de andere kant vind ik het ook belangrijk dat hij in Maastricht integreert. Volgend weekend komt hij niet naar huis, omdat er een ontgroe- ning is bij studentenvereniging Circumflex. We hebben in dat weekend, op zondag, een etentje voor mijn vader gepland en gingen er min of meer vanzelfsprekend van uit dat Robert daar bij zou zijn. Geen seconde hadden we er reke- ning mee gehouden dat hij dan activiteiten in Maastricht zou hebben, want in Staphorst mag je op zondag niet eens tennissen."

Emely Nobis

Akzo Financial Workshop

7 - 9 NOVEMBER 1990

Akzo switches venture partner

By Laura Raun in Amsterdam

AKZO, the Dutch chemicals and fibres group, has announced because it had put \$30m company, has joint venture of the US

Akzo earnings hit record

By Laura Raun in Amsterdam

AKZO, the Dutch chemicals and fibres group, earned a record F1954m (\$504.8m) in 1989 thanks to a buoyant economy, stable exchange rates and a better product mix. Reflecting the banner year Akzo raised its 1989 dividend to F18

efforts to tilt its product mix toward higher value-added chemicals and fibres.

Mr Aarnout Loudon, chairman of the board, said yesterday that Akzo expected 1990 earnings to be maintained at 1989 levels "provided that the general economy does not adversely affect the company."

Fusie met Akzo niet uitgesloten

Akzo gaat fors investeren in Spaanse verfactiviteiten

De coatingsdivisie van Akzo is bezig met de ontwikkeling van nieuwe producten. Deze vormen

LEURS KLOK

Akzo verdient aan opstand beter

Groen licht voor Akzodrome

ARNHEM, woensdag
Het superstadion Akzodrome in Arnhem kan gebouwd worden. De Gelderse gedeputeerde van Economische Zaken verwacht dat de bouw in 1991 kan beginnen.

Fusiegolf jaagt opstand

E fusiegolf van de jaren tachtig in Europa en in de Verenigde Staten.

Aandelenmarkten in mineur door wilde renteschommelingen

Akzo, AMP Set Acquisitions From Kollmorgen

SIMSBURY, Conn. - Kollmorgen Corp. said it signed a letter of intent with Akzo Chemicals Co. of Arnhem, Neth. - will be concluded.

Akzo is een wereldwijd opererende chemische onderneming met ruim 350 vestigingen in 50 landen. Er werken meer dan 70.000 mensen. De hoofdzetel bevindt zich in Nederland, Arnhem. Het productpakket van Akzo omvat onder meer chemische producten, vezels, verven en lakken en producten voor de gezondheidszorg.

De activiteiten zijn ondergebracht in een vijftal divisies:
vezels en polymeren divisie
zout en basischemie divisie
chemie divisie
coatings divisie
pharma divisie.



Akzo Financial Workshop

Van 7 tot 9 november 1990 organiseert Akzo een financial workshop op het hoofdkantoor in Arnhem. Daarvoor nodigen wij doctoraalstudenten Bedrijfseconomie uit die vóór medio 1991 afstuderen.

Ook jonge academici, die tegen die tijd uit militaire dienst komen, kunnen deelnemen.

Wie nodigen wij uit?

Wij verwachten van de studenten die zich aanmelden dat zij aantoonbare belangstelling hebben voor financieel-economische en commercieel-economische vraagstukken van grote industriële ondernemingen.

Zij kiezen in hun doctoraalfase in ieder geval voor specialisatie in kosten/winstvraagstukken, financiering, accountancy, strategisch of commercieel beleid.

Daarnaast behalen zij goede studieresultaten en hebben zij een brede maatschappelijke belangstelling.

Hoe kunt u zich aanmelden?

Aangezien er slechts 25 plaatsen beschikbaar zijn, zullen wij een selectie moeten maken. Als u zich wilt aanmelden, vragen wij u om in een brief uitgebreid in te gaan op uw motivatie voor deelname, uw ambities en uw verwachtingen ten aanzien van een toekomstige loopbaan. Ook verwachten wij een curriculum vitae met gegevens over uw studieverloop (inclusief vakken en resultaten) en eventuele nevenactiviteiten. Uw brief kan aanleiding geven tot (selectie)gesprekken.

U kunt uw brief tot uiterlijk 15 september 1990 sturen aan: Akzo Nederland, t.a.v. drs. R.A. Muller, Management Development en Recruitment, Postbus 9300, 6800 SB Arnhem.

Voor meer informatie over de financial workshop kunt u ook bij hem terecht, telefoon 085-664738.

Gast van Akzo

Akzo ontmoet graag ambitieuze jonge bedrijfseconomen en wil met deze workshop een aantal studenten nader kennis laten maken met de onderneming. De workshop biedt natuurlijk ook een uitstekende mogelijkheid voor oriëntatie op de beroepspraktijk van bedrijfs-economen en de ontwikkelingsmogelijkheden binnen hun loopbaan bij Akzo. Uiteraard verzorgt Akzo de overnachtingen in een hotel.

Wat heeft de workshop u te bieden?

Naast informatie-overdracht door middel van lezingen over onderwerpen als investeren, acquisitie, controlling, treasury, marketing en human resources wordt er ook een actieve bijdrage van de deelnemers gevraagd.

In casestudies en discussies gaan de studenten zelf aan de slag met de praktijk.

De workshop biedt tenslotte ook ruimte voor informele contacten met medewerkers van Akzo.

In het kader van het 200-jarig bestaan van de Stadsschouwburg in Maastricht is nu ook onze bonbon als beste geselecteerd

Friandises



Chocolatier

De vermaarde pralines van Maastricht

Wycker Brugstraat 55, Maastricht

RUMBA • QUICK STEP • TANGO • ENGELSE WALS • CHA CHA • ROCK 'N ROLL • JIVE • RUMBA

WAAROM WIJ ZO'N PLEZIER HEBBEN? NOU, OMDAT WIJ BIJ SMITH DANSEN!



DANSSTUDIO **Smith**

CALVARIESTRAAT 15, 6211 NH MAASTRICHT
TELEFOON 043 - 21 52 98

APARTE CURSUS VOOR TEENERS EN VOLWASSENEN
BEGINT SEPTEMBER
NU OOK SPECIALE KINDERCURSUS!

JIVE • RUMBA • QUICK STEP • TANGO • JIVE

QUICK STEP • TANGO • ENGELSE WALS

Het bijna doodgelopen spoor van de OV-jaarkaart

Twee jaar gehakketak over gratis vervoer

Vier en een half miljoen gulden wordt er uitgegeven aan de advertenties, televisiespotjes en posters die de uitreiking van de OV-studentenkaart ondersteunen. Fabrikanten geven soms vergelijkbare sommen uit om aan hun nieuwe produkten naamsbekendheid te geven. Maar daar zal het het ministerie van Onderwijs niet om gaan. Door een aanloopperiode die bol staat van uitgebreid beschreven conflicten en bijna-mislukkingen, weet iedereen wel wat die OV-kaart is.

Onder de slogan 'De OV-studentenkaart laat je niet lopen', wil het ministerie met deze campagne aan bijna 600.000 beursstudenten duidelijk maken dat zij zich voor 1 oktober goed moeten laten registreren. Als er weer iets mis mocht gaan - zo luidt bijna dreigend de ondertoon - dan is het deze keer tenminste eigen schuld, dikke bult van de student. In juli 1988 - zo lang geleden is het al weer - kondigde de toenmalige minister van Onderwijs Deetman maatregelen aan die samen een bezuiniging van een half miljard gulden op de studiefinanciering dienden op te leveren. Hij noemde onder meer een verlaging van de maximale leeftijdsgrens voor studiefinanciering, verlaging van de basisbeurs, privatisering van de studieleningen en invoering van een OV-jaarkaart voor alle beursstudenten. Nu, meer dan twee jaar later, is van deze maatregelen nog niets gerealiseerd. De plannen zijn er nog steeds wel, alleen moet de huidige minister Ritzen er een ongeveer verdubbeld bezuinigingsbedrag mee zien te realiseren. Indertijd

echter leek Deetman behoorlijk te snel te opereren.

Augustus 1988. Deetman heeft een principe-overeenkomst gesloten met de openbaar vervoersbedrijven om de jaarkaart voor studenten per 1 september 1989 in te voeren. Ook dient de bewindsman bij de Tweede Kamer een voorstel tot wetswijziging in dat dit moet mogelijk maken. In hetzelfde wetsvoorstel komt ook een zogeheten 'mbo-maatregel' voor, die ertoe strekt dat uitwonende mbo-studenten voortaan de lagere thuiswonendenbeurs krijgen. De invoering en financiering van de OV-studentenkaart zullen in een formeel contract met de Nederlandse Spoorwegen en het stads- en streekvervoer worden uitgewerkt.

11 November 1988. Minister Deetman en vertegenwoordigers van de openbaar vervoersbedrijven sluiten het contract af. Onder voorbehoud van parlementaire goedkeuring van het wetsvoorstel zal de OV-kaart voor studenten er inderdaad per 1 september 1989 komen. Het ministerie van onderwijs en wetenschappen zal

een vergoeding van 370 miljoen gulden per jaar betalen voor de kaarten. Tegelijk met de invoering van de kaart wil Deetman de reiskostenvergoeding voor thuiswonende studenten afschaffen en de basisbeurs verlagen met 42 gulden voor thuiswonende studenten en 62 gulden voor uitwonenden. Deze maatregelen leveren Deetman ongeveer 640 miljoen gulden op, zodat hij een fikse deel van zijn bezuinigingen lijkt te realiseren. Volgens het contract zou de uitgifte van de jaarkaarten worden verzorgd door de openbaar vervoersbedrijven en de Informatiseringsbank van het ministerie te Groningen. Daartoe willen zij een besloten vennootschap oprichten, die er spoedig komt onder de naam 'OV-studentenkaart BV'.

Begin januari 1989. De vreugde over de voortvarende start van het project wordt door de eerste problemen getemperd. De Nederlandse Spoorwegen laten weten dat zij niet in staat zullen zijn om de drukte te verwerken die voor september verwacht wordt door de toeloop van studenten. Een goede oplossing voor dat

probleem heeft de NS niet, maar zij zeggen het contract over de OV-jaarkaart niet te hebben willen mislopen. Met de studenten denken zij immers toekomstige reizigers binnen te halen die anders misschien voor de auto zouden kiezen. Van afblazen van de OV-kaart mocht dus geen sprake zijn. De treinreizigers zouden na de zomer van '89 gewoon wat vaker dan al het geval was een zitplaats tijdens de spits moeten missen. De NS willen het publiek via folders oproepen om de vrijdagmiddagdruchte te mijden. Verder denkt men een aantal oude rijtuigen van de sloop te redden en op te knappen. Medio januari 1989. Minister Deetman laat de Tweede Kamer weten dat hij een deel van zijn oorspronkelijke bezuinigingsplannen voor de studiefinanciering moet uitstellen, omdat de Informatiseringsbank in Groningen - die de noodzakelijke gegevens van de beursstudenten moet leveren - de handen vol heeft aan de invoering van de OV-jaarkaart. Hij baseert dat op een zogeheten uitvoeringstoets die door de Informatiseringsbank is gemaakt. In de toets werd opgemerkt dat de invoering van OV-kaart weliswaar per 1 september mogelijk blijft, maar dat dit niet van risico's ontbloeit is. Het contract met de Nederlandse Spoorwegen is weliswaar rond, de noodzakelijke wetswijzigingen nog niet. Het parlement zal haast moeten maken, is de impliciete conclusie.

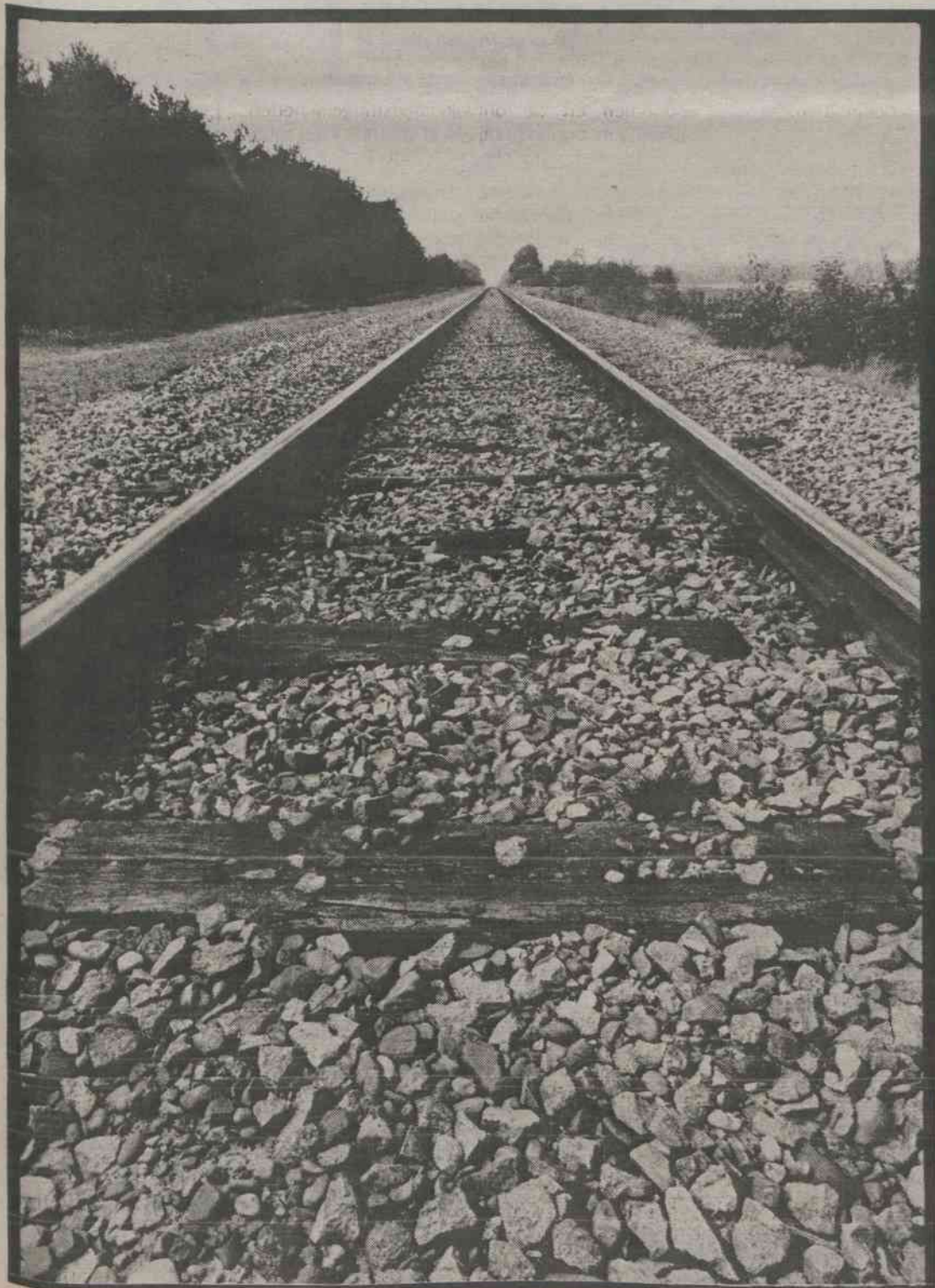
Eind januari 1989. De wildste speculaties doen de ronde over de werkelijke haalbaarheid van de OV-kaart per september. In de pers lekken achtergrondstudies uit van de door de Informatiseringsbank opgestelde uitvoeringstoets, die een allesbehalve rooskleurig beeld schetsten van de mogelijkheden. Deetman zou die stukken opzettelijk hebben geheim gehouden.

Februari 1989. Deetman wordt op het matje geroepen bij de Tweede Kamer, die vreesde dat hij het parlement heeft misleid omtrent de haalbaarheid van de invoeringsdatum. Deetman kan niet ontkennen dat er 'technische problemen' zijn, maar hij vindt ook dat hij alleen mag varen op de tamelijk positieve eindconclusie van de - verzelfstandigde - Informatiseringsbank.

Maart 1989. De geruchtenstroom neemt niet af. De Informatiseringsbank geeft toe dat er problemen zijn, 'maar het is nog lang geen september'. De eerste proefexemplaren van de kaart zijn gemaakt. Ook is een systeem opgezet voor het uitreiken van de OV-studentenkaart via postkantoren. 'Als er in een enkel geval iets mocht misgaan, dan kan dat alleen aan de student liggen die verkeerde gegevens verstrekt heeft of te laat is met inzending. Wat ons betreft is het wachten alleen op het fiat van de Tweede en Eerste Kamer,' aldus de woordvoerder van de Informatiseringsbank.

27 April 1989. De Tweede Kamer stemt in met de invoering van de OV-studentenkaart. De Eerste Kamer wil zich echter niet de door de Informatiseringsbank en minister Deetman gevraagde haast laten opdringen. De verzelfstandigde Groningse vestiging van het ministerie moet op 1 juli de adressen aanleveren van alle studenten die recht hebben op een OV-kaart. Meteen stuurt de Informatiseringsbank een formulier aan alle beursstudenten toe, waarop zij eventuele adreswijzigingen kunnen doorgeven. Als de invoeringsdatum echter uitgesteld mocht worden, dan kost dat de Informatiseringsbank per maand een bedrag van 15 miljoen gulden. NS-directeur Ploeger laat dezelfde week laten weten dat wat hem betreft uitstel altijd betekent uitstel tot 1 mei volgend jaar. De spoorwegen moeten namelijk in hun dienstregeling rekening houden met de enorme passagierstoeloop die ontstaan als ruim 550.000 studenten een OV-kaart hebben. En de dienstregeling, aldus Ploeger, wordt maar twee keer per jaar aangepast - per september en per mei. Voor de NCRV-radio zei de NS-directeur dat hij nog maar enkele dagen de tijd heeft voordat een definitieve beslissing over het dienstrooster van september moet vallen.

Begin mei 1989. De Eerste Kamer ziet af van de behandeling van het wetsvoorstel voor invoering van een OV-jaarkaart voor alle beursstu-



Het leek een eindeloze weg te worden maar nu komt hij toch echt, de OV-jaarkaart. foto: Nelis Tutkey

denten omdat het kabinet is gevallen. Het onderwerp wordt te controversieel geacht om het met een demissionaire regering af te handelen. De kaart moet minstens een jaar worden uitgesteld, afhankelijk van de plannen van het nog te vormen nieuwe kabinet. De Nederlandse Spoorwegen kondigen aan een schadeclaim van enkele miljoenen gulden te willen indien bij de overheid. De NS hebben voorbereidingskosten gemaakt, die op drie tot acht miljoen gulden worden geraamd. Het ministerie van onderwijs wijst er op dat de NS helemaal geen schadeclaim kunnen indienen. Het contract tussen de overheid en de openbaar-vervoersbedrijven kent een 'voorbewind van parlementaire goedkeuring'.

Juni 1989. De NS zeggen eenzijdig het contract met het ministerie van Onderwijs op. Volgens het ministerie kan dat niet, om de al genoemde reden. De Eerste Kamer blijft behandeling van het wetsvoorstel weigeren, niet zozeer vanwege de OV-kaart, maar om de mbo-maatregel. September 1989. Het nieuwe kabinet van CDA en PvdA treedt aan en zegt in de regeringsverklaring de OV-studentenkaart te willen handhaven. Het zal echter geen bezuinigingsmaatregel meer zijn en de opbrengst ervan zal aan het hoger onderwijs ten goede komen. De nieuwe minister van Onderwijs, Ritzen, treedt met de NS in overleg over het opgezegde contract. Begin januari 1990. De Nederlandse Spoorwegen hebben vorig jaar ten onrechte het contract opgezegd, zo bepaalt het Nederlands Arbitrage Instituut op 5 januari in een bindende uitspraak. Minister Ritzen wordt hierdoor in zijn overtuiging gesterkt dat een spoedige invoering van de OV-studentenkaart mogelijk is, hopelijk per september 1990. De spoorwegen houden vol dat zij geen kans zien om de toeloop van bijna 600.000 studenten op te vangen. De extra rijtuigen die daarvoor nodig zijn, komen pas in de loop van 1991 ter beschikking. De Tweede Kamer ontvangt een gewijzigd wetsvoorstel, waarin de controversiële mbo-maatregel achterwege wordt gelaten.

Eind januari 1990. De besprekingen van de ministers Ritzen van Onderwijs en Maij van Verkeer, de Nederlandse Spoorwegen en de stads- en streekvervoerbedrijven over de invoering van de OV-studentenkaart zijn in volle gang. Het te bereiken akkoord zal onder meer uitsluitend bieden over de definitieve invoeringsdatum. September lijkt onhaalbaar. De belangrijkste reden voor de wel zeer uitgesponnen overlegsituatie is het capaciteitsprobleem waarmee de NS worstelen. Men heeft onvoldoende treinstellen om op korte termijn zeshonderdduizend extra reizigers op te nemen. Dat probleem is het grootst in de Randstad en rond de weekendspits.

9 Februari 1990. Een zucht van verlichting: Na moeizame besprekingen is er overeenstemming bereikt over de manier waarop de OV-jaarkaart voor studenten wordt ingevoerd. De definitieve datum is bepaald op 1 januari 1991. De kosten van het contract zijn verhoogd van 370 naar 405 miljoen gulden per jaar. De inkt van de handtekeningen is echter nog niet droog, of een woordvoerder van de NS zegt dat men zich het recht voorbehoudt om de zaak alsnog af te blazen. Er is een flink tekort aan materieel en de NS weten nog niet op welke trajecten en op welke dagen dat tekort het hardst aankomt. In de komende maanden zullen de NS hiervoor een uitvoeringsplan moeten opstellen en aan het kabinet voorleggen. De enige concrete oplossing voor het capaciteitsprobleem die tot nu toe vernomen wordt, is de mogelijkheid om tijdens spitsuren bussen in zetten van het stads- en streekvervoer.

Begin april 1990. Universiteiten en hogescholen moeten hun aanvangstijden een half uur later stellen, mbo-scholen juist een half uur vroeger. Daarmee kunnen de capaciteitsproblemen van de Nederlandse Spoorwegen na de invoering van de OV-studentenkaart volledig worden opgelost, zo zeggen de NS in een notitie. Onderwijsinstellingen tonen weinig enthousiasme voor het voorstel.

Eind april 1990. De fracties van CDA en PvdA in de Tweede Kamer zeggen niet langer te hechten aan de invoering van de OV-studentenkaart. Voor Ritzen is dit echter niet meer dan 'een politiek signaal' dat momenteel niet van groot belang is. Het is immers niet de Tweede, maar de Eerste Kamer die nog iets te zeggen heeft over de OV-kaart. De universiteiten, hogescholen en mbo-scholen zijn intussen bereid mee te denken. Er komt regionaal overleg tot

stand tussen de NS en deze instellingen over aanpassing van de aanvangstijden van colleges en lessen.

8 Mei 1990. De Eerste Kamer stemt in met de OV-studentenkaart. Volgens de ministers Ritzen en Maij is de daadwerkelijke invoering ervan alleen nog afhankelijk van de bereidheid van de onderwijsinstellingen om hun aanvangstijden te wijzigen. Afspraken hierover dienen vóór 1 juli rond de zijn, anders is de OV-kaart voor studerende alsnog van de baan.

Half juni 1990. De invoering van de OV-jaarkaart voor studenten dreigt spaak te lopen op de uiterst geringe medewerking van de onderwijsinstellingen die hun aanvangstijden een half uur moeten verschuiven. Minister Ritzen maakt zich ernstig zorgen over de financiële gevolgen die dit kan hebben en dringt in een brief aan de besturen van alle mbo-scholen, hogescholen en universiteiten aan op meer medewerking aan het regionaal overleg met de Nederlandse Spoorwegen. In de ministerraad van 8 juni, waar ook de besluiten zijn gevallen over nieuwe bezuinigingen op het stelsel van studiefinanciering, is besloten om nog slechts 35 miljoen gulden van de opbrengst van de OV-kaart aan het hoger onderwijs te laten toevloeien. De rest zal worden aangewend ter vermindering van de begrotingsproblemen van Ritzen's departement.

29 Juni 1990. Ritzen en Maij-Weggen schrijven de Tweede en Eerste Kamer dat de besluitvorming over de definitieve invoeringsdatum niet meer haalbaar is voor 1 juli.

4 Juli 1990. Een groot aantal onderwijsinstellingen heeft plotsklaps laten weten alsnog bereid te zijn tot het verschuiven van aanvangstijden. Het kabinet besluit daarom de OV-studentenkaart per 1 januari daadwerkelijk in te voeren. De spitsproblemen van de NS zijn nu nog niet helemaal opgelost, maar het restantprobleem kan door de inzet van bussen worden weggewerkt.

Begin augustus 1990. De Informatiseringsbank start de campagne 'De OV-studentenkaart laat je niet lopen'. Maar zijn de problemen nu uit de lucht?

Minister Ritzen wil voor 8 september van de onderwijsinstellingen weten welke de les- en college-uren zijn en om hoeveel studenten het gaat. Op 22 september zullen die roosters door de NS tegen het licht gehouden zijn en wordt een voorstel gedaan voor verschuiving van de aanvangsuren. Op 13 oktober moet er een akkoord zijn. De NS heeft tot 22 december de tijd om resterende capaciteitsproblemen samen met de overige vervoersbedrijven op te lossen. Er staan dus nog minstens drie spannende momenten in de agenda's, want de onderwijsinstellingen noch de NS hebben in voorgeschiedenis laten blijken veel zin in dit avontuur te hebben. En het laatste van die momenten, 22 december, ligt toch wel erg kort voor 1 januari.

Jos Dohmen

ECONOMIE GENEESKUNDE GEZONDHEIDS- WETENSCHAPPEN RECHTEN...

DE BOEKEN BIJ BERGMANS

**BOEKHANDEL
Bergmans**

NIEUWSTRAAT 9, 6211 CR MAASTRICHT, TEL.: 210825

CRALS ↔ TAXI'S

Part-time chauffeurs

gevraagd voor weekend.
Malbergsingel 6, 6218 AV Maastricht
Tel. administratie: 043-435000



ACADEMISCH
ZIEKENHUIS
MAASTRICHT

Bij de afdeling Heelkunde bestaat op korte termijn een vacature voor een

assistent- geneeskundige niet in opleiding m/v

vacaturenummer 555/6

De aanstelling geschiedt voor de duur van maximaal 2 jaar.

Taken: de peri-operatieve zorg van klinische patiënten; het verrichten van EHBO-diensten.

Vereisten: diploma basisarts.

Salaris: afhankelijk van ervaring, minimaal f 3.827,- bruto per maand.

Inlichtingen: kunnen worden ingewonnen bij dr. D. Gouma, chirurg, telefoon 043-862958, of bij de heer J. Vranken, beheerder, telefoon 043-862313.

Het Academisch Ziekenhuis Maastricht verricht op de eerste plaats taken op het gebied van de patiëntenzorg, en staat daarnaast ten dienste van het wetenschappelijk onderzoek en onderwijs. Het ziekenhuis omvat 697 bedden; er werken ongeveer 2500 personeelsleden volgens de arbeidsvoorwaarden van de overheid. Teneinde een zorgvuldige sollicitatieprocedure te verzekeren worden vastgestelde richtlijnen gehanteerd; de zgn. NVP-sollicitatiecode. Een medisch onderzoek maakt deel uit van deze procedure. Voor elke functie komen zowel mannen als vrouwen in aanmerking. U kunt Uw sollicitatie, onder vermelding van het vacaturenummer (op brief en enveloppe), opleiding en ervaring, binnen 14 dagen zenden aan de Dienst Personeel en Organisatie van het Academisch Ziekenhuis Maastricht, postbus 1918, 6201 BX Maastricht.

Grand Hotel De L'Empereur.

Sfeervol vergaderen en stijlvol feesten in de stad van Nederland. gezelligste



- Zalen voor 20 tot 100 personen.
- Perfecte outillage.
- Direct tegenover het centraal station gelegen.

Vergaderarrangementen op aanvraag. Gerenommeerd restaurant. Luxe kamers en appartementen. Sauna, fitness-room, binnenzwembad met een patio-terras. Privé parking.



GRAND HOTEL DE L'EMPEREUR

Stationsstraat 2 Maastricht
Telefax 043-216819
Telefoon 043-213838
telex 56416

Minder studiekosten




Geen keur-gezeur

SSGZ biedt de enige echte ziektekostenverzekering specifiek en uitsluitend voor studerende. Geen winstoogmerk, dus lage premie! Toegang zonder keuring voor eerstejaars jonger dan 27, bij aanmelding vóór 1 oktober. Uitgebreide dekking. Premie v.a. f. 38,88 p. mnd.* Informeer bij je onderwijsinstelling. Of stuur de bon op.

Knip maar door

Stuur de bon in ongefrankeerde envelop aan SSGZ, Antwoordnummer 10070, 2200 VB Noordwijk. Je krijgt dan alle informatie, met het eenvoudige aanmeldingsformulier.

Naam: _____ m/v
 Adres: _____
 Postcode/Plaats: _____
 Tel: _____ Leeftijd: _____
 Ben je eerstejaars? ja/nee _____ 5.07

Studenten hebben hun eigen verzekering  SSGZ

* Excl. wettelijke heffingen. Deze zijn tot je 20e f. 10,35 p. mnd. en na je 20e f. 20,70 p. mnd.

pro civibus
verzekert academici

niets
aan de
hand?

houden zo! mét een
prima verzekering van
pro civibus.

Amsterdam 020-5 708 208
Stadhouderskade 140
Groningen 050-184114
Spilsluizen NZ 11

EURO
video

ALLE FILMS

5,-

GRATIS

MOVIEBOX BIJ 3 FILMS


15 X GEHUURD, 1 X GRATIS

Schoterweg 67 • Maastricht • tel. 043 - 633733

Wie het een beetje bekijkt, studeert bij De Slegte.



De Slegte gelooft wat dat betreft in recycling. Je gebruikte boeken kan een ander juist goed gebruiken. Daarom neemt De Slegte ze in de meeste gevallen graag van je over. En daardoor heeft De Slegte zoveel in huis!

 **De Slegte Daar wordt een lezer beter van.**
Rechtstraat 36a, Eindhoven. Tel. 040-44 74 19. Amsterdam, Den Haag, Rotterdam, Utrecht, Arnhem, Groningen, Haarlem, Leiden, Enschede, Zwolle, Maastricht.

GESLOTEN TIJDENS DE CARNAAVAL

MAAR DE REST VAN HET JAAR GEOPEND VOOR STUDIEBOEKEN VOOR
ECONOMIE GENEESKUNDE GEZONDHEIDSWETENSCHAPPEN RECHTEN
EN NATUURLIJK OOK VOOR LITERATUUR KUNST DESIGN ARCHITECTUUR

BOEKHANDEL ARCADIA

VRIJTHOF 29 - 6211 LE MAASTRICHT - TEL. 043-250054*

ARCADIA

HEET ALLE STUDENTEN VAN DE RIJKSUNIVERSITEIT LIMBURG
VAN HARTE WELKOM IN MAASTRICHT EN IN DE BOEKHANDEL



Cultuur

vrijdag

Ella, acteur Ger Bertholet, Löss Theater, 20.30 uur.
Cabaretstafette, Bert Visscher e.a. (i.b.k.v. Heerlense Zomer), Stadsschouwburg Heerlen, 20.00 uur.

zaterdag

Ella, acteur Ger Bertholet, Löss Theater, 20.30 uur.
Alpa Kallpa, Latijns- en Zuid-Amerikaanse muziek, Löss Theater, 21.00 uur.

zondag

Ella, acteur Ger Bertholet, Löss Theater, 20.30 uur.

maandag

Breakpoint, saxofoniste Candy Dulfer, O.L. Vrouwewal, 19.00 uur.
Breakpoint, saxofonist Hans Dulfer, O.L. Vrouwewal, 22.00 uur.

dinsdag

Breakpoint, cabaret, O.L. Vrouwewal, 19.00 + 22.00 uur.

woensdag

Breakpoint, acteur Peer de Graaf, O.L. Vrouwewal, 15.00 uur.
Breakpoint, theatergroep Dr. Hot & Neon, O.L. Vrouwewal, 19.00 uur.
Breakpoint, acteur Pieter-Dirk Uys, O.L. Vrouwewal, 22.00 uur.

donderdag

Breakpoint, muziektheatergroep De nieuwe Snaar met Henny Vrienten en Brigiste Kaandorp, O.L. Vrouwewal, 19.00 uur.
A night at the Cotton Club, musical, Stadsschouwburg, 20.00 uur.
Breakpoint, muziekgroep G4 Reindes & Friends, O.L. Vrouwewal, 22.00 uur.

Exposities

De driehoek van het tekenen, verschillende aspecten van de tekening, Perroen Aktuele Kunst, Vrijthof 29 (1), Maastricht, 26 aug. t/m 6 okt., wo t/m vr 13-18, za 13-17 uur.
Beeldende Kunstmanifestatie FUSIE, kadekelders Bassin Maastricht, 2 t/m 30 sept., do t/m zo 13-17 uur.
Norbert Grunschel, schilderijen, Roel Knappstein, sculpturen, Theo Lenssen, schilderijen/tekeningen, Alex Zeguers, schilderijen, vier eindexamenstudenten Academie Beeldende Kunsten Maastricht, Galerie Signe, Akerstraat 82a, heerlen, 16 aug. t/m 16 sept., do t/m zo 14-17 uur.
Pieter van der Toorn, ruimtelijke objecten en grafiek, Galerie Anny van den Besselaar, Tafelstraat 6a, Maastricht, 1 t/m 28 sept., do t/m zo 13-17.30 uur.
Nicolas van Ronkenstein, bronzen beelden, Harry op de Laak, keramiek, wandschilderingen, etc., Galerie Artstart, Grote Gracht 43, Maastricht, 1 sept. t/m 6 okt., di t/m za 13.30-17.30 uur.

Film

Speelweek 31 aug. t/m 6 sept.

Filmbuis Lumière, Bogaardenstraat 40b

Monsieur Hire, 20.00 uur
Camille Claudel, 21.00 uur
Belly of an architect, 22.00 uur

Cinema Palace, Wyckerbrugstr. 1

Pretty woman, dag, 18.30 en 21.15 uur. Za + zo ook 14.30 uur.
Total Recall, dag, 18.45 en 21.30 uur. za + zo ook 14.30 uur.
Gremlins II, dag, 18.30 en 21.15 uur.



Studium Generale gaat studenten cultureel en creatief vormen

Al jarenlang wil de universiteit de cultureel en creatieve vorming van studenten ter hand nemen. De taak ging tenslotte naar Studium Generale, dat onlangs formeel werd ondergebracht bij Studentenzaken en vier gulden per student kreeg om een en ander concreet inhoud te geven.

Hoe gaat Studium Generale de creatieve vorming van studenten in goede banen leiden? Voorlopig in ieder geval niet door het opzetten van cursussen timmeren of fotografie. Het aanbod in de stad is voldoende, zo werd geredeneerd, maar het is wel handig om alle informatie voor studenten bij elkaar te brengen. Het resultaat, de folder SIC (Studenten Informatie Cultuur), verdient niets dan lof. De folder is weliswaar niet volledig; er wordt slecht een selectie gegeven uit het aanbod aan voorstellingen, concerten, exposities en cursussen. Maar de organiserende instanties worden genoemd in de tamelijk complete informatie- en adreslijst, zodat daar verdere informatie kan worden ingewonnen.

De folder brengt studenten misschien op ideeën, die wat origineler zijn dan de cursussen tekenen, fotograferen of boetseren (al staan die ook genoemd). Leren buikdansen bij Jamila & Salomé bijvoorbeeld, meedoen in het leerorkest van SLIM, naar de tangodansavond in café Satyricon, leren luisteren naar het Limburgs Symphonie Orkest of toneelspelen bij Alles is Drama, Blik, Papaver of M'46. Voor de toekomst heeft Studium Generale grotere plannen. Mochten er alsnog lacunes in het stedelijk aanbod blijken te zijn, dan worden eigen programma's overwogen. Een hypothetisch voorbeeld: Maastricht heeft geen pop-podium; Studium Generale zou dat kunnen initiëren.

Met verschillende instanties heeft Studium Generale een afspraak gemaakt over speciale studententarieven. Bij de prijzen in de SIC-folder is deze reductie al verrekend. Studenten kunnen bijvoorbeeld op vertoon van hun collegekaart bij de schouwburg elke niet-uitverkochte voorstelling zien voor slechts f 7,50. Het gaat om zogenaamde restkaarten, die alleen op de avond van de voorstelling zelf aan de kassa worden verkocht. Een CJP blijft overigens handig, want dat levert soms een extra korting op. En de grootste leverancier van cursussen in Maastricht, het CCV in de Herbenusstraat, geeft geen studentenkorting maar wél CJP-korting.

Eerstejaars hebben de SIC-folder al op de Infomarkt kunnen bemachtigen. Eind volgende week wordt het boekje verder verspreid op de universiteit en de diverse HBO-instellingen. Dat is wat laat, omdat veel cursussen in de eerste of tweede week van september beginnen. Belangstellenden kunnen daarom nu al een exemplaar van SIC afhalen bij de dienst Voorlichting (Oud-Gouvernement) of Studium Generale zelf (Keizer Karelplein 10).

Het programma van Studium Generale zelf bevat dit seizoen een flinke dosis literatuur, een trend die vorig jaar al werd ingezet.

De dichtkunst komt aan bod in vier bijeenkomsten over de levensbeschouwing van de dichters Veldijk (24 oktober), Marsman (7 november), Leopold (21 november) en Nijhof (28 november).

Opnieuw wordt er maandelijks een literair café in de Redoute van de Stadsschouwburg georganiseerd. Op het programma staan voorlopig H.C. Ten Berge (10 oktober), Monica van Paemel (14 november, onder voorbehoud), Louis Ferron (12 december) en Wim de Bie (16 januari). Daags voor ieder literair café zal Wiel Kusters een openbaar college over het werk van de betreffende auteur geven.

Muziek tenslotte komt aan bod in de lezingencyclus 'vernieuwers van de muziek', over het werk van Debussy, Schönberg, Stravinsky en de Nederlanders Pijpers en Vermeulen. Het werk van de eerste drie componisten worden tevens uitgevoerd tijdens een drietal concerten in de Stedelijke Muziekschool (Intro-zaal, respectievelijk 29 november, 6 december, 13 december). De nieuwe folder van Studium Generale, met uitvoerige informatie over deze en andere activiteiten, verschijnt naar verwachting eind volgende week.

Emely Nobis

Literatuurcursus voor vijftigplussers

Dinsdag 4 september gaat aan de universiteit een onderwijsprogramma van start, dat speciaal is opgezet voor mensen van vijftig jaar en ouder. Daarmee sluit Maastricht aan bij een landelijke ontwikkeling die zo'n twee jaar geleden in gang werd gezet onder de noemer Hoger Onderwijs voor Ouderen (Hovo). De eerste cursus heet "Wereldbeelden, Nederlandse literatuur van de twintigste eeuw". In november start de cursus Rechtsgeschiedenis van de Limburgse territoria. Per cursus kunnen maximaal vijftig deelnemers worden toegelaten. De belangstelling is zo groot, dat in het voorjaar een tweede cyclus moet plaatsvinden.

"Wereldbeelden" is opgezet door de werkgroep Kunst- en Cultuurwetenschappen; docenten zijn Wiel Kusters en Henny Taks. De bedoeling is om mensen aan de hand van het werk van schrijvers op een bepaalde manier te leren lezen. Gedurende zes weken worden met behulp van het instrumentarium van de literatuurwetenschap de diverse thema's en de daaruit af te leiden wereldbeelden van zes auteurs onderzocht.

Ter inleiding wordt aan elke schrijver een hoorcollege gewijd. Daarna gaan de cursisten zelf aan de slag in werkkolleges. De schrijvers die aan bod komen zijn Gerrit Achterberg, Louis Paul Boon, Hans Faverey, Eva Gerlach, A.F.Th. van der Heijden en Frans Kellendonk. Thuis wordt een aantal verplichte werken gelezen. Uit de poëzie van Faverey en Gerlach is een bloemlezing samengesteld. Bovendien krijgen de cursisten een reader met achtergrondartikelen over de te behandelen auteurs.

Kusters: "We gaan uit van de te verwachten belangstelling voor literatuur van de cursisten en hun zekere rijpheid, hun levenservaring. Het is lastig het niveau vooraf te bepalen. Maar wij beogen toch wel een cursus aan te bieden op het niveau van een eerstejaars letterenstudie. Ouderen geven vaak te kennen dat zij de literatuur van deze tijd nog wel lezen maar vanuit een gevoel van "ik weet niet meer waarover de schrijvers het hebben". Daar gaan we dus naar op zoek en hopen hen zo een bepaalde leeshouding bij te brengen. Natuurlijk geven wij verwijzingen naar de filosofie, geschiedenis, politieke en culturele achtergronden. Maar in deze cursus zullen wij ons daarin niet verder verdiepen. Ik hoop dat later nog eens te kunnen doen, als we het programma verder uitbouwen. Nu beperken wij ons tot puur literatuur: een interpretatie van de wereld."

Het Hovo is opgezet voor ouderen die willen studeren op academisch niveau maar zich (nog) niet willen binden aan een opleiding van tenminste vier jaar in het hoger onderwijs. Een gat in de markt, zo blijkt uit de grote belangstelling.

"Wereldbeelden" bijt in Maastricht het spits af. De bedoeling is dat het programma-aanbod stapje voor stapje wordt uitgebreid. Daarvoor is een werkgroep opgericht onder leiding van drs. B. Niessen, de huidige secretaris van de universiteit. Op provinciaal niveau wordt het Hovo gecoördineerd in het overlegorgaan Senioreducatie Zuid-Limburg. Naast de universiteit nemen daaraan ook de HBO-instellingen en de Open Universiteit deel.

Lucia Geurts



Een kist met heilige botten gaat voorbij

Terug!

Welkom nieuwe lezertjes en lezeresjes, welkom bij een nieuwe jaargang van deze column. 'Ergens wel, ergens niet'.

Voor diegenen die vorig jaar nog niet mochten meegenieten van mijn woede-aanvallen en bizarre humor, een korte handleiding tot het lezen van deze stukjes.

Het leven is een aaneenschakeling van ergens-wellen en ergens-nieten. Met andere woorden: er zisten altijd twee kanten aan de zaak (dan is het een medaille), en soms wel meer (dan is het een dobbelsteen, of in het ergste geval een roulette).

Zo had ik bijvoorbeeld een buurman die lawaai maakte als een fragmentatie-bom, en die de intelligentie had van een meskever. Ik dacht een aardig grapje te maken, en bovendien de zaken helder uiteen te zetten, door hem in eerste instantie een slijmpaal, en in tweede een zwakzinnige fascist te noemen. Ik had natuurlijk beter moeten weten. Een insect dat z'n leven leidt in stront kan alleen maar op een schijterige manier reageren op dergelijke rigoreuze subtiliteiten. De andere kant van deze medaille was dus dat ik de hele zomer last heb gehad van zijn dom gekuetel. Enfin, wellicht zit er nog een derde kant aan deze zaak; in dat geval moet ik de ware persoon achter Sjra onthullen. Dan is het helemáál feest!

Duidelijker ligt de medaille in het geval van mijn berenliefde. In een vlag van onbekwaamheid onthulde ik vorig jaar dat ik het deed met knuffelbeesten, in casu teddyberen. Ik dacht 'Ach, dat kan weinig kwaad. Er zijn mannen die het doen met vrouwen, met mannen en met beesten, en je hebt vrouwen die het doen met vrouwen, mannen en beesten, dus dat ene kleine perversiteitje van mij kan er nog wel bij.'

Welnu! Dát heb ik geweten! Een storm van verontwaardiging barsste over mij los. Surfers do it standing up, philosophers with books & Sartre, speleologists underground, maar 'Eva does it with her Teddy bear' was volstrekt uit de kwestie. Bah, vond men. Er is een aanslag gepleegd op mijn liefste en zachste beertje, Teddy junior, die de rest van haar leven met een brandplek achter haar oor moet leren omgaan. Nu vraag ik U! Wat kan er dan nog wel in dit leven? Moet ik dan, als de rest van de huilde, in mijn zondagse mantelpak en met strakgetrokken bruine facie, over het Vrijhof gaan paraderen? Nee toch! Deze medaille is duidelijk: ergens wel. Punt. Ik blijf van mijn beren houden, ziezo.

Nog één voorbeeldje dan. Helder. Ik schrijf dit stuk in de slaaptrein van Kopenhagen naar Hoek van Holland. Het is half elf, en we suizen nog door Denemarken. In de coupé hangen vijf uitgebluste toeristen. Lusteloos staren ze in pocketboek en krant. Als ik echter van mijn scherpje opkijk en links uit het raam staar zie ik een van de prachtigste zonsopgangen die de natuur ooit maakte. Daar kunnen geen kleuren van regenbogen, geen Van Goghs tegenop. Als ik langzaam maar heel diep inadem en me laat betoveren door dat prachtpalet ben ik zeker drie hartekloppen uiterst gelukkig. 'Binnen is het saai: buiten is het mooi': ergens wel, ergens niet.

Ach, nog een ding: omdat ik nog wel eens moeite wil hebben met het vullen van deze column heb ik mijn Indiaase vriendin Dhilla Singh bereid gevonden om een serie wijze spreuken te leveren. Daarmee wordt deze pagina afgesloten.

Lees ze!

Eva

'De dekaan van een faculteit is niet meer dan een luis in de pels van de bureaucratie'

- Dhilla Singh -

Of U nou wilt of niet, U krijgt dezer dagen iets te maken met de Heiligdomsvaart. U krijgt misschien een van die rare doeken op Uw hoofd, die niet al te stevig aan iedere lantaarnpaal in de stad zijn bevestigd, U kunt moeilijk parkeren of U wordt aangeklampt door een brenger van de blijde boodschap.

Misschien ziet U ook mensen over straat lopen met stoffelijke resten van een man die zestien eeuwen gelden is gestorven. Doet U dat iets? Zeg niet meteen nee, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is dat mensen met

een Hema-tas vol oude botten door de Grote Staat lopen. Het ligt er natuurlijk aan wat voor iemand die dode is geweest, hoe je de botten hebt verpakt en hoe de drager erbij loopt.

Om wel iets te voelen handele men als volgt. Bestel bij de beste edelsmid van het Maasland een kist van zilver en goud en leg daar het gebeente van onze overledene in. Zet die kist vervolgens op een niet al te kleine draagbaar, zodat twaalf volwassen mannen er hun schouders onder kunnen zetten. Breng die twaalf mannen bijeen en laat hen een pandjesjas en gestreepte broek aantrekken. Dát moet U eens voorbij zien schuifelen! U zult de emoties van Uw leven niet meer vergeten, zeker als

Het lijkt wel een carnaval, als er honderd gekken verkleed als monseigneur Gijsen meelopen in de optocht. Deze keer is er maar één Gijsen in de stoet en het is nog de enige echte ook. De vergelijking met carnaval is echt niet zo gek. Toen ik de voorzitter van de stichting, die de Heiligdomsvaart organiseert, laatst mocht vragen waarom de gemeente Maastricht voor een kerkelijk feest 125.000 gulden uit de gemeentekas haalt, keek hij me verbaasd aan: „Carnaval wordt toch ook door de gemeente gefinancierd!”

Carnaval en Heiligdomsvaart, allebei zijn het evenementen van puur volkse oorsprong: het feest en

het geloof van de eenvoudige mensen. Maar allebei zijn ze in de greep van de verburgerlijking gekomen. Dezelfde mensen die met carnaval in een jacquet rondlopen, lopen in dezelfde kledij achter de knekels van Servaas aan. Maar met carnaval is de prins een schertsfiguur en lopen er in Maastricht alleen al honderd mensen rond die zich als valse Gijsens amuseren. Bij de Heiligdomsvaart ligt dat anders. Daar loopt één Gijsen rond, de echte nog wel, die zich laat meevoeren op een opwelling van het soort geloof dat hij de rest van de zeven jaar niet goed genoeg vindt. De een beleeft zijn geloof intellectueel, de ander laat zijn gevoel wat meer spreken. De een leest de bijbel en de ander steekt een kaars op voor

BERICHT UIT MAASTRICHT



Pandjesjassen, streepjesbroeken en witte handschoenen, net als met carnaval. foto: Frits Widdershoven

U erbij verteld wordt dat de resten in de kist ooit gediend hebben als de stoffelijke omhulling van een door God persoonlijk naar Maastricht gezonden ziel! Nog mooier: U komt er zelf een stapje dichterbij God. Hallelujah!

Middeleeuwse praktijken, zult U denken. Aflaten, reliekenverering, bedevaarten, bijgeloof. Wie zondag toevallig in de stad moet zijn, moet maar eens gaankijken. Voor slechts zes gulden vijftig is een goed plaatsje op de tribune te krijgen, van waaraf men kan genieten van historische tafereelen. Dat is niet veel geld als U bedenkt dat het schouwspel uren duurt en vooral dat U straks aanzienlijk korter in het vagevuur moet blijven, als U als twijfelgeval sterft. Tussen de heilige resten door lopen groepen jongelui in Middeleeuwse pelgrims- of soldatenplunje en de buurstad Tongeren laat zelfs al haar driehonderd maagden even los in Maastricht. Verder zijn op de pastoor van Offenbeek na alle priesters uit de buurt bijeen gechraapt. Zij dragen de mooiste gewaden uit hun kast. Vooral de paarse ensembles van de prelaten doen het goed in het najarszonnetje.

een beeld. Theologen zeggen tegenwoordig dat ze sinds de jaren zestig te rationeel zijn geworden. Iemand die een kaars opsteekt hoeft niet meer precies te kunnen zeggen waarom die handeling hem een bepaald gevoel van zekerheid geeft. Geloof zou immers een exclusiviteit worden voor een intellectuele elite, als je het opsteken van de kaars veroordeelt. Het „volksgehoof” wordt weer geaccepteerd. Dat lijkt een aardige vergoelijkking voor de Heiligdomsvaart, ware het niet dat er zoveel mannen in het paars of in een jacquet meelopen.

De Heiligdomsvaart is Sail Maastricht zonder al die dure zeilboten, religie in de slechtste zin van het woord, die het alleen van uiterlijk vertoon moet hebben. Alleen als de kist van Servaas wordt meegevoerd op een aanhangwagentje vol betonklodders, dat door een lichtblauwe Mercedes 200D van minstens tien jaar wordt getrokken, ga ik zondag kijken. ●

Jacques Herraets

Hoe krijg je f20,- korting op het lidmaatschap van je vereniging, plus een spotgoedkoop maatkostuum, goedkope vakanties en korting bij de kapper?



Als student aan universiteit of HBO kun je namelijk 'n Amro Studentenrekening openen.

Laat je basisbeurs hierop binnenkomen, en je krijgt de Amro Studenten Card. Die geeft het hele jaar recht op allerlei kortingen en aanbiedingen.

Als je snel bent en zo'n rekening opent vóór eind september, dan heb je die f20,- korting (op het lidmaatschap van je sport- of gezelligheidsvereniging) meteen te pakken. Dit is dus een extra aanbieding.

De andere aanbiedingen gelden het hele jaar door. Zoals een op maat gemaakt kostuum of damesblazer plus rok voor nog geen f500,-, 10% korting bij alle kapperszaken van Cosmo Hairstyling, en nog veel meer.

Da's heel eenvoudig.

tieve saldo. Bij de Studentenrekening horen ook Eurocheques en een Eurochequepas, die je van een PIN-code kunt laten voorzien.

Verder kun je je goedkoop en compleet verzekeren, waarbij je de premie per maand kunt overmaken. En ook je collegegeld kun je gespreid betalen. Dus stap vandaag of morgen even een Amro kantoor binnen.

Dan vertellen ze je daar alles wat je verder nog weten wilt. En eh... succes met je studie.

Daarnaast kun je met de Amro Studentenrekening makkelijk rood staan tegen een laag rentepercentage en krijg je 2% rente over je posi-

Amro Bank

